

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok zvestobe kat. Cerkvi.

Naročniki so deležni vseh duhovnih dobrot in milosti frančiškanskega komisarijata.—
Naročnina \$3.00, z u n a j
Združenih držav \$3.50.

Za naročnike in dobrotnike se bere vsaki mesec sv. maša.

May 1929.

Z Bogom in Marijo za narod!

21. letnik.

Rev. P. Evstahij, O.F.M.:

Majniški kraljici.

VIGRED, VIGRED! O, POMLAD!
CVETJE KLIJE SREDI TRAT,
MODROJASNO ZRE NEBO,
VRELEC ŽUBORI SLADKO ...

VEDNO NOV NAM SPEV JE PTIC,
MIL IN DRAG POZDRAV MEGLIC,
V SONCU MLADEM TAK ŽARE,
UP SLADAK BODRI SRCE ...

TEBI ČAST, BREZMADEŽNA,	MAJNIK, MAJNIK SPET PRI NAS!
O DEVICA BLAŽENA!	DUŠO DVIGA SVETI ČAS ...
DAL TI ČAST JE BOG-VLADAR,	O GOSPA, POZDRAVLJENA,
TEBI PEVA VSAKA STVAR ...	TI, KRALJICA MAJNIŠKA!

TI, CVETLICA, VZOR CVETLIC,
TI OBRAMBA VSEH DEVIC,
VEČNIH TI SLADKOST VIŠAV,
PREJMI VERNIH SRC POZDRAV!

Marija, milosti polna.

Zdrava, milosti polna, Gospod s teboj, blagoslovljena ti med ženami. Sv. Luk. 1, 28.
(Po sv. Tomažu.)

Zdrava, Marija, temveč: Zdrava, milosti polna. Zakaj tako?

Najprej premislimo, da je bilo že od nekdaj za človeka največje odlikovanje, če so angeli občevali z njim.

Ljudje pa jim izkazujejo čast. Hvalimo Abrahama, ker je sprejel angele in jih počastil. Ne čujemo, da bi angeli izkazovali čast ljudem, ko takrat v pozdravu na Devico: Zdrava! V preteklosti ni angel počastil človeka, ampak človek angela; kajti

TEM pozdravu so izražene tri reči. Angel nagovori: Zdrava, milosti polna, Gospod s teboj, blagoslovljena ti med ženami. Elizabeta, Janezova mati, je še dodala: blagoslovljen sad tvojega telesa, sv. Cerkev pa pozdrav: Marija. Angel ni rekel:

angel je nadkriljeval človeka. Najprej po dostojanstvu: angel je namreč duhovne narave. Psalmist poje: storil je angele, da so duhovi. Človek pa je minljive narave; zato pravi Abraham: govorim k svojemu Gospodu, ko sem prah in pepel. Bilo bi neprimerno, ako bi duhovna in neminljiva stvar izkazovala čast minljivi, to je, človeku.

Drugi razlog je v družabništvu angelov do Boga. Angel je stalno v božji službi. Tisoči tisočev strežejo Bogu in milijoni mu stoje ob prestolu. Vsled greha je človek kakor tujec pred Bogom. "Ker sem zbežal, sem se oddaljil." (Psalm 54, 8.) Prikladno je torej, da človek počasti angela, ki je božji spremljevalec.

Tretjič: Angeli so bili odlikovani z nenavadnimi milostmi. Angeli so deležni božje luči v največji polnosti. Vedno jih vidimo v svetlobi. Ljudje, četudi v mali meri deležni te luči, so še vedno v neki tmini. Zato bi ne bilo častno, da bi se angel poklonil človeku; razen v slučaju, ako bi bilo v človeku to trojno združeno, kar je bilo res v blaženi Devici. V tem je Marija nadkriljevala angele. Od tod pozdrav: Zdrava! Pri njej je bila polnost milosti. Lahko torej razumemo, zakaj ji angel izkaže spoštovanje, ker ga namreč presega po polnosti milosti. Devico kličemo: milosti polna. Bog daje milost, da delamo dobro in se ogibamo hudega. Marija je bila v tem najsvetejša za Kristusom. Kličemo jo: Vsa lepa si, prijateljica moja, madeža ni na tebi. Sv. Avgustin: Izvzemimo Devico Marijo in vprašajmo svetnike in svetnice božje, če so rojeni v grehu, vsi bodo vzkliknili: ako rečemo, da nimamo greha, zapeljujemo sami sebe in resnice ni v nas.

Marija se je odlikovala v vseh krepostih, svetniki samo v nekaterih. Nekateri izmed njih so bili veliki v ponižnosti, drugi zopet deviško čisti, zopet nekateri usmiljenega srca. Tako je bil n. pr. sv. Nikolaj zgled usmiljenosti do revežev. Marija pa je zgled vseh kreposti. Ona je vzor ponižnosti. Glej, dekla sem Gospodova, zakaj ozrl se je na nizkost svoje dekle. Vzor devišstva: moža ne poznam.

Vsled polnosti milosti je bilo njeno telo posvečeno. Veliko je, če ima kdo toliko milosti, da posveti svojo dušo; Marijina duša je bila tako prenapolnjena z milostjo, da se je zlivala tudi na telo in je spočela Sinu božjega. Hugo Viktorski piše: V njenem srcu je posebno gorela ljubezen Svetega Duha, ki je na njenem telesu izvršil čudovita dela, da je rodila Boga in človeka. Sveto pismo pravi: Zato bo tudi Sveto, ki bo rojeno, Sin božji. (Sv. Luka

1, 35.) Veliko pomeni, ako posamezni svetnik z milostjo, ki jo ima od Boga, zadostuje za grehe mnogih. Pomagati, da se zveličajo vsi, to je največje in to se uresničuje v Kristusu in Mariji. Pri vsakem dobrem delu ti bo ona pomagala, saj pravi sv. pismo o njej: v meni je vse življenje in krepost. Tako je torej polna milosti in presega vse angele. Njeno ime pomeni razsvetljena, zakaj prerok Izaija kliče: Z bliščem je napolnil njeno dušo. Ona razsvetljuje druge ter ves svet. Primerjamo jo soncu in luni.

Marija nadkriljuje po božjem prijateljstvu angele. Gabriel jo pozdravi: Gospod s teboj. Neko tako-le bi drugače rekel: Izkazujem ti čast, ker si bližje Bogu, kakor mi drugi. Drugače je Gospod z Devico kot z angelom. Z Marijo je kakor Sin božji; z angelom kot Gospod. Sveti Duh je v njej, kakor v templju, spočela je od Svetega Duha: Sveti Duh bo prišel nad te. (Sv. Luka 1, 35.) Torej je Marija bližja Bogu, ko angeli. Z njo je Oče; Sin in Sveti Duh, vsa Trojica. „Gospod s teboj,” je odličnejše, kakor pač moremo izreči. Po pravici ji angel izkaže čast kot materi Gospoda in sama je v resnici gospa.

Marija je odlikovana pred vsemi angeli v čistoši. Devica pa ni bila sama v sebi čista, ampak je preskrbela čistost tudi drugim. Marija je brez vsakega madeža. Kazen za ostale žene je: spočetje v izgubi devišstva in rojstvo v bolečinah. Od tega je bila izvzeta blažena Devica. Brez zgube devišstva je spočela, v tolažbi nosila in v veselju rodila.

Druga kazen za ljudi je, da si služijo kruh v potu svojega obraza. Tudi tega je bila prosta, kajti apostol pravi: device so rešene skrbi tega sveta in samemu Bogu služijo.

Končna kazen, skupna možem in ženam je, da se vsi povrnejo v prah. In Marija: s telesom je bila vzeta v nebo. Verujemo namreč, da je bila po smrti zopet obujena in sprejeta v nebesa. Prosta je vsega prokletstva greha. Res je blagoslovljena med ženami. Marija je pa tudi nam odvzela prokletstvo in nam prinesla blagoslov ter nam odprla vrata nebeška.

Marijino ime pomeni morska zvezda. Kakor mornarji naravnavaajo ladje po zvezdah, da prijadrajo v pristanišče, tako tudi kristjani pridejo po Mariji v nebeško slavo.

Rev. Pavel Podbregar.

Mesečni pridigar.

Rev. J. Smoley.

PRAZNIK SV. TROJICE. (Trojen križ.)

ZGOVARJAJOČ Presv. Trojico zazname-
njujemo s križem čelo, usta in prsi. Kaj
pomenja ta trojni križ?

1. **Na čelu.** — Križamo se na čelu,
da javljamo s tem, da hočemo obrniti
svojo pozornost h Kristusovemu nauku,
da priznavamo njegov nauk kot resničen nauk, da
se ne sramujemo tega prepričanja priznati pred ce-
lim svetom. Križ na čelu nas opominja, da je edino
le to mišljenje pravo, ki je v soglasju z evangelijem
Kristusa Križanega. Ljudje so si izmislili razna ver-
stva, ki so si v nasprotju, zato ker ne temelje na
večni Resnici. — Križ na čelu nam mora biti trdnja-
va proti grešnim mislim, proti dvomom, proti sumni-
čenjem, proti nevošljivosti. Naše misli morajo biti
vedno v soglasju s Kristusovim naukom.

2. **Na ustih.** — Sv. Rajmund je šel v Alžir, da
bi odkupil sužnje. Ker ni imel denarja, postal je
sam suženj, da bi druge osvobodil. Ker je pa mno-
go mohamedancev spreobrn timer, prežgali so mu z go-
rečim železom ustnice in mu obesili ključavnico, da
bi več ne mogel oznanjati Gospodovega nauka.
Križ na ustih mora biti ključavnica, da bi iz naših
ust nikoli ne ušla beseda, ki bi se protivila evange-
liju. Križ na ustih mora preprečiti vsako lahkomiš-
ljeno, bogokletno govorjenje. Ko bi imel Judež
ključavnico na svojih ustih, bi nikoli ne bil izdal
Gospoda. Križ na ustih mora krotiti jezik, kakor
kroti uzda konja.

3. **Na prsih.** — Iz srca prihajajo hudobne, pre-
grešne misli, želje, umori. (Mat. 15, 18.) Sv. Pis-
mo pravi: Rekel je norec v svojem srcu: Ni Boga.
V srcu si je to rekel, ker brezverstvo se poraja v sr-
cu, ne v glavi. Ljudje nočejo slišati in vedeti o Bo-
gu, ker bi se mu morali pokoriti, ker bi jih on sodil,
zato vtikavajo glave in iščejo vzroke, kakoršne si
želi njihovo srce. Prevzetnost ali pa razuzdanost
je glavni vzrok odpada od vere. — Kristus je rekel:
To ljudstvo me časti z ustnicami, njihovo srce je pa
daleč . . . Na prsih se križamo v znamenje, da je
naše srce last Gospodova, križ je znamenje, da ho-
čemo vladati nad seboj. Ne živim jaz, ali Kristus
živi v meni.

In v tem znamenju bomo zmagali. Amen.

PETA NEDELJA PO VELIKI NOČI. (Cerkev in resnica.)

V današnjem listu slišimo: Izvršujte besedo in
ne poslušajte je samo, da bi sami sebe slepili. Po
teh besedah se ravnamo, če se držimo cerkve.

1. Cerkev se **ne boji resnice**. Zgodovina nam
pripoveduje marsikaj, kar se da navidezno rabiti
proti cerkvi. Toda prepoveduje morda cerkev pro-
učavati zgodovino? Ne, ravno narobe, ona nas k
temu še vzpodbuja. Sv. Oče je odprl vatikansko
knjižico vsem brez razlike njihove vere. Če so pa-
peži kaj storili, kar ni bilo prav, to cerkev očitno
priznava. Če cerkev uči, da je papež nezmotljiv,
ne trdi s tem, da ne bi mogel grešiti; on je človek,

“Spet kliče nas venčani maj.”

kakor vsakdo drugi. Priznava pa papežu nezmo-
tljivost, kadar govori kot učitelj cerkve, kadar govo-
ri o tem, kar se tiče verskih in nra vnih resnic. Sv.
Duh varuje papeža, da bi vsilil cerkvi kak zmotljiv
nauk. Lahko se moti tudi papež, če govori kot pri-
vatna oseba. Cerkev se nikakor ne izogiba preiska-
vam na polju vede, ona je ustanovila univerze, da
bi gojile vedo in znanost.

2. Cerkev se **ne brani z lažjo**, njeno orožje je
resnica. Ne zatajuje tega, kar je prej učila, njen
nauk je vedno eden in isti. Uči, kar je učila ob svo-
jem početku in v svojem razvoju. Iz popka —
cvet. Ne zateka se k izgovorom, če mora to ali ono
zavreči; ne ozira se na osebo človeka, ne brani
nikogar, ki tega ni vreden.

3. Sovražniki jo napadajo, **toda ne z resnico**, ampak **z lažmi in obrekovanjem**. Sv. Štefana niso hoteli poslušati, zamašili so si ušesa in ga kamenjali. Ustanovitelju cerkve, Kristusu, so hoteli zamašiti usta. Najeli so krive priče, obrekovali so ga, da so ga pripravili na križ. In tako delajo sovražniki še danes. Obešajo Cerkev na vrat stvari, katerih ni nikoli učila, n. pr. da "namen posvečuje sredstva". Iščejo napake, prestopke njenih služabnikov, jih zvišujejo, potvarjajo in si jih izmišljujejo. Ljudstvo hočejo prepričati, da ni slabših ljudi, kakor so katoličani, da nič ne škoduje blagostanju ljudstva, omiki, prosveti in napredku tako kakor Cerkev. Kristus je to prerokoval: Vse zlo bodo govorili proti vam in lagali . . . Če so mene preganjali, bodo preganjali tudi vas . . . V Mehiki so banditi napadli vlak, in nekateri banditi so bili preoblečeni kot duhovni. Voltaire je rekel: "Le lažite, nekaj bo vedno ostalo . . ."

Cerkev, proti kateri se bojujejo sovražniki s takimi sredstvi, pa kljub temu obstoji, vlada jo sveti Duh. Amen.

■ VNEBOHOD GOSPODOV.

(Za nebesa vse — brez nebes nič.)

Nebesa so povzročila vse, kar so svetniki storili. Ko bi ne bilo nebes, bi ne bilo in bi ne moglo biti krščanstva. **Za nebesa vse — brez nebes nič!**

V Starem Zakonu je Bog obljubil izraelskemu ljudstvu plačilo na tem svetu, če bodo izpolnjevali njegove zapovedi.

V Novem Zakonu je ravno narobe. Kristus nam na tem svetu in za ta svet ni ničesar obljubil. Sam ni ničesar imel na tem svetu, ves njegov evangelij teži k enemu samemu cilju, da bi dosegli nebesa. Za nebesa in za dosego nebes je trpel in umrl. Kristusovo geslo je bilo: Vse za nebesa! Izrecno je rekel, da je ta, ki bi storil kaj iz drugega namena, svoje plačilo že prejel, in da v nebesa ne pride. To so njegove lastne besede. Edino le nebesa morejo človeka vzpodbujati k temu, da vrši to, kar Kristus uči. Nobeno drugo plačilo ne more človeka zadostno poplačati, in nobeno drugo ni v pravem sorazmerju s tem, kar mora za nebesa trpeti. Zakaj niso Judje in pogani hoteli sprejeti Kristusovega nauka? Bil je zanje pretežak, zdel se jim je nemogoč, nenaraven. Take stvari so za denar in bogastvo tega sveta nemogoče. Edinole cena večnega življenja, cena nebes, cena večne slave je primerno plačilo za to, kar se od nas zahteva.

Zato je smešno, če svet misli, da bo dosegel kaj brez nebes, da bo vzgojil ljudstvo, da bo dosegel s človekom brez nebes več kakor z nebesi. Za denar, in če bi deževalo zlato, tega ne bo nikdo dolgo de-

lal, kar zahteva Kristus od nas. Vse bogastvo tega sveta ne more napraviti niti enega človeka krepostnega in pravičnega. Brez nebes ne more biti ničesar, noben človek ne more ostati dober brez nebes, in če mu damo celi svet. Kaj si mislimo o človeku, ki išče pri vsem edinole mamona, ki se niti malo ne more dvigniti nad njega? Hinavstvo, izdajstvo, beda so neizogibne posledice, če izgine iz srca upanje na nebesa.

Gorje človeštvu in svetu — brez nebes!

In kakor svet in ljudje niso nebes ustanovili, kakor jih ne morejo dati, kakor jih ne more svet odpreti, tako jih ne more utajiti, uničiti ali zapreti. Amen.

ŠESTA NEDELJA PO VELIKI NOČI.

(Nedeljsko delo.)

Apostol nas v listu poziva, da bi Boga častili z deli usmiljenja. Nedelja mora biti posvečena Bogu v čast. Bog hoče, da ga ne častimo samo s pobožnostmi, ampak tudi z deli usmiljenja. Gospod nam kliče: "Usmiljenje hočem, ne samo žrtve." Pobožnosti brez del usmiljenja nimajo vrednosti. — Usmiljenje je daritev, ki jo prinašamo Bogu, z njim kažemo ljubezen do Boga. "Kar ste komu izmed mojih najmanjših bratov storili, ste meni storili," pravi Gospod. Iz tega je razvidno, kako dopadljiva so Bogu dela usmiljenja, ker taka dela so spojena s samozatajevanjem, premagovanjem; treba obilo dejanske ljubezni do Boga. Dobra dela moramo sicer vedno vršiti, vendar se prilegajo za to najbolj dnevi Gospodovi, da jih z dobrimi deli posvečujemo. Dobra dela posvečujejo nedelje in praznike. Ko bi storili vsako nedeljo eno samo dobro delo, koliko dobrih del, koliko zaslug bi imeli koncem leta. Ko bi ljudje to, kar potrošijo ob nedeljah za zabave in veselice, obrnili v dobre namene, koliko dobrega bi storili! Koliko solz bi osušili trpinom, koliko bi bilo pomagano revežem, koliko nezadovoljnosti bi izginilo na svetu! Toda človek hoče imeti nedeljo le zase in le radi sebe! V nedeljo hoče imeti zabavo, ne pomisli, da mu ta zabava škoduje na zdravju in premoženju. Koliko zla je kriva pogosto ena sama nedelja!

Gospod je rekel nekoč: "Ko bi komu izmed vas padel osel ali vol v vodnjak, ali ga ne bote izvlekli na Gospodov dan? "Da, Gospodov dan je dan, da potegnemo, izvlečemo bližnjega iz jame, iz vodnjaka bede, solza, žalosti, nesreče, iz jame grehov, iz vodnjaka prepira in sovraštva. Kdor ne smatra nedelje za dan sveta, ampak za dan, ko more delati dobro, tak ima zapisano nedeljo pri Bogu z zlatimi črkami, zapisano ima vse dobro, kar je storil ta dan, ko je potegnil bližnjega iz vodnjaka solza, trpljenja in bolesti. Amen.

BINKOŠTNA NEDELJA.

(Duh resnice.)

V apostolskem dejanju beremo, da je bil prvim kristjanom podeljen sv. Duh s pokladijem rok, da jih je naučil raznih jezikov, da jim je podelil dar, da so mogli prerokovati bodoče stvari. Bilo je pa treba še v drugem oziru, da je sv. Duh prišel iz nebes.

Kristus imenuje sv. Duha — Duha Resnice, imenuje ga Učitelja Resnice. Bilo je potreba apostolom Duha Resnice pri oznanjevanju evangelija, kajti peklenški duh, lažnik od začetka, je lagal človeštvu. In tako ubija laž resnico še dandanes.

Že malo dete si skuša pomagati z lažjo, da bi ušlo zasluženim kazni. In kako bijejo resnici v obraz

še le odrastli! Prav je govoril kralj David, da je vsak človek lažnik, in da ni resnice v njem. Človek obrekuje in laže, in ko bi mu moral dokazati svoje trditve, pa prične lagati, da kaj takega ni nikoli govoril! Ne boji se niti krive prisege, samo da bi ušel kazni in zaporu. Da, so ljudje, ki se ne bojijo krivo priseči, da jim le ni treba priznati, da so lažniki in obrekovalci.

Sv. pismo nam pripoveduje o kralju Sedeciasu, da je krivo prisegel in prišel ob kraljevi prestol. Njegovi sinovi so bili pred njegovimi očmi umorjeni, kralju so iztaknili obe oči. Zakaj? Ker je prelomil prisego, s katero se je zavezal babilonskemu kralju. Naj nas sv. Duh nauči **resnice in resnicoljubnosti**, da bo naš govor: Da, da in Ne, ne, ker vse drugo je grešno in nam zapira nebesa. Amen.

Razno.

Evharistični mednarodni kongres v Baltimore l. 1934 želja guvernerja Ritchie.

Guverner Al. C. Ritchie v državi Maryland je izrazil svojo gorečo željo, da bi se mednarodni evh. kongres vršil v Baltimoru l. 1934 v spomin na 300letnico obstoja države Maryland.

To svojo željo je izrazil guverner na večer pred praznikom sv. Patricija v svojem govoru irskim društvom v hotelu Baltimore. Rekel je, da si ne more misliti bolj pripravnega kraja za evh. kongres kot je kraj, kjer je bila ustanovljena prva katoliška naselbina v novem svetu. Guverner Ritchie je prosil svoje poslušalce, da bi posvetili svoj čas in svoj vpliv za kongres v Baltimore.

* * *

Verniki naj pojo skupno pri vseh mašah po želji sv. Očeta.

Da bi se verniki bolj udeleževali češčenja božjega in se naučili peti pri sv. mašah, kot je bila nekdanj navada vsepovsod, so sv. Oče Pij XI. toplo priporočili v svoji apostolski konstituciji o liturgičnem gregorijanskem petju in cerkveni godbi, ki so jo ravnokar izdali.

S tem žele uresničiti željo papeža Pija X., da bi se vnovič vpegljala navada skupnega petja vernikov v cerkvah, k čemur bi lahko mnogo pripomogle šole, kakor tudi razna cerkvena društva.

Neobhodno potrebno je, pravi sv. Oče, da niso verniki v cerkvi kot kaki tuje ali mutasti gledalci, temveč prevzeti lepote cerkvenega bogočastja, naj se dejansko udeležujejo cerkvenih obredov, združujoč svoje glasove in odpevajoč mašniku.

* * *

Določba vrhovnega predstojnika reda Manjših Bratov za izredno sveto leto 1929.

Da bi se z večjo koristijo in bolj primerno vršile slovesnosti izrednega svetega leta, naročajo P. Bonaventura Marrani, Generalni Minister, vsem provincijalom provincij ter vsem predstojnikom samostanov in misijonskih postaj, da naznanijo evharistični dan.

Ta dan bodi presveto Rešnje Telo slovesno izpostavljeno v češčenje in sicer bodi tako češčenje en dan v vsakem mesecu tega leta ter da povabijo vernike k češčenju.

Zvršujoč naročilo našega vrhovnega poglavarja, naznanjam,

da bomo imeli v božjepotni cerkvi Marije Pomagaj na ameriških Brezjah dan češčenja presv. Rešnjega Telesa v majniku v nedeljo presv. Trojice, to je 26. majnika. Ta dan bo **prvi shod na ameriških Brezjah v tem letu, hkrati bomo tudi obhajali praznik patrone naše cerkve Marije Pomagaj**. V soboto popoldne in zvečer, kakor tudi v nedeljo zjutraj, bo spovedovanje, ki še velja za velikonočno spoved, ker z nedeljo presv. Trojice se zaključijo velikonočni čas.

V nedeljo bo prva sv. maša ob 7. uri, tedaj se izpostavi presv. Rešnje Telo in bo izpostavljeno do sklepa večernic popoldne. Ob 10. (standard time) bo druga slovesna sv. maša z govorom. — Tem potom povabimo častivce Marijine, da bi se obilno udeležili tega prvega shoda na ameriških Brezjah. Ta dan boste tudi videli novi, krasni okvir slike naše patrone Marije Pomagaj. Priidite v obilnem številu k tej izredni slovesnosti od blizu in daleč v mesecu Marijinem. Za vsak prihodnji mesec bo posebej določen dan in javljen v Ave Mariji, kedaj se bo vršilo dnevno češčenje presv. Rešnjega Telesa.

* * *

Nova bolnišnica za katoliške matere v Chicagi.

Kardinal Mundelein je pri konferenci duhovnikov dne 14. marca objavil veselo novico o novi bolnišnici. Povedal je, kako se mu je posrečilo, da se bo v bližnji bodočnosti otvorila moderna, popolnoma opremljena porodniš-

nice za katol. matere v Chicagi. Imenovala se bo "Lewis Memorial Maternity Hospital" v spomin in čast darovatelja g. F. J. Lewis, viteza sv. Gregorija.

Moderni hotel se spremeni v bolnišnico.

Po radodarnosti g. Lewisa je mogel kardinal Mundelein kupi Lakota hotel, ki je na južni Mi-

chigan Ave. in 30. cesti, veliko poslopje, varno pred ognjem in obstoječe iz deset nadstropij.

Prostora je za 300 mater.

V novi bolnišnici je več kot 250 privatnih sob; nad 300 mater se lahko sprejme. Sprejemale se bodo samo katoliške in nepremožne matere.

P. Ben.

Črtica o Karmelu,

NJEGOVEM RAZVOJU IN DELOVANJU IN NEKATERIH ZASTOPNIKIH.

Miriam.

NE 8. julija 1924 je sedanji sv. Oče Pij XI. potrdil pravila oo. kartuzijanov, ki so jih bili prilagodili predpisom Codexa iuris canonici. Pri tej priliki je sv. Oče zapisal veliko besedo. Najlepšo in najpovdarnejšo, ki jo je v vzvišenosti in v blagoslovu bogomiselnega življenja napisati mogel.

Ker je tudi Karmel kontemplativen red, naj velika beseda sv. Očeta pojasni njegov pomen.

Sv. Oče piše tako-le:

"Vsem, ki žive v senci skritosti, oddaljeni od svetnega hrupa in zvesto žive po svojih redovnih pravilih, — je namenjena Gospodova beseda Mariji Magdaleni: "Izvolila si je najboljši del." Zakaj, kontemplativni redovi se ne zadovole s premišljevanjem in ugabljanjem v skrivnosti večnih resnic, in z neprestano molitvijo za rast in procvit božjega kraljestva. Ne, — s prostovoljno in predpisano dušno in telesno askezo zadostujejo in se pokore, — ne toliko zase, pač pa za svoje brate. Zato ni popolnejšega poklica, nego je zvanje v kontemplativen red. Ni čudno, če so cerkveni pisatelji preteklosti, hoteč naglasiti notranjo moč in plodovitost molitve bogomiselnih redov, le-to primerjali Mozesovi molitvi. Saj poznamo zgodbo. Ko se je Jozue v dolini bojeval z Amalekiti, je Mozes na gori molil. Rotil je Gospoda, naj svojemu ljudstvu podeli zmago. Ko je držal roki kvišku, so zmagovali Izraelci. Ko jih je pa truden povsobil, se je zmaga obrnila k Amalekitom. Zato sta mu Aron in Hur prihitela na pomoč. Tako dolgo sta mu podpirala roke, da je Jozue zmagooslavno zapustil bojišče.

V teh oporah je sijajno označena molitev bogomiselnih redov. Moč njihove priprošnje sloni tako rekoč na dveh oporah: na daritvi sv. maše in na lastnih spokornih vajah. Prvo lahko primerjamo Aronu, drugo Huru. Njih molitev je tako plodovita, ker se kontemplativni redovniki že po poklicu izročijo Gospodu v žgavni in spravi dar za zveličanje človeštva. Zato najdemo to vzvišeno življenje že v pomladi krščanstva. Čudovito hitro se je razširjalo po vsem svetu." Glej Zeitschrift für Ascese und

Mystik. 1928.

Naš agilni čas nima pravega zmisla za življenje in molitev kontemplativnih redov. Javno delovanje, vidni uspehi, — to mu je vse. Saj pravi že P. Faber: "Dandanes mora biti vse očitno."

Potoki in reke imajo svoj izvir. Studenci milosti so visoko nad nami, na ledenikih, kjer se vedno izneva polnijo zakladi resnično večnega snega.

Od nevidnih sil, predvsem od najvažnejše med njimi, — molitve, si svet ne obeta mnogo, ali bolje rečeno — nič.

Ko govorimo o apostolstvu, mislimo navadno samo zunanje apostolstvo. Kdor se s prekipevajočo vnemo posveti društvenemu življenju, tega slavimo kot apostola. Znabiti je res, če je tudi v notranjosti apostol.

Ako mladenič krene v tiho celico, ali če 20letno dekle potrka na duri klavzurnega samostana, — nevoljno završi med znanci: "Čemu to nezmislno, nepotrebno življenje ko je zunaj toliko dela." Verniki vse premalo pomislimo, da bo v nebesih naše edino opravilo gledanje in uživanje Boga. Zato želi sv. Cerkev, da bi vsaj čredica izbranih to že na zemlji vršila.

Ko je Gospod ustvaril svet, je hotel, da bi mu poklonili tribut češčenja, slave, ljuheznosti in zahvale. Ali naj od bogopozabnega, odtujenega sveta to pričakuje?

Zato morajo biti duše, ki to nadomeste. In kdo drug naj prevzame to velevažno nalogo, ako ne kontemplativni redovi? Kdo naj zadostuje za pregrehe sveta, ki se gromadijo v neskončnost? Kdo naj se zanje pokori? Sodoma in Gomora sta danes preširnejši, nego kdaj prej.

Ko bi bogomiselni redovniki bežali iz sveta z edinim namenom, da rešijo svojo dušo, bi jih skoraj opravičeno dolžili egoizma, čeprav je vsak sebi najbližji. Vendar spremlja slehernega romarja v tiho celico veliko, vseobsežno hrepenenje, da bi z lastnim posvečenjem nevidno posvetil in rešil tisoče nesrečnih bratov.

(Dalje.)

Za može, za žene in za druge.

KATICA ŠTIKRAT NA OBISKU.

Rev. Bernard Ambrožič, O.F.M.

I.

IL je zadnji dan v mesecu in urejeval sem številke v knjigi dohodkov in izdatkov. Ravno sem bil zaključil zadnji račun, ko je zapel zvonec in vstopila je Katica, mlado dekle, dobra moja znanka.

"Samo mimogrede sem se oglasila, da vas pozdravim in vidim, kaj delate."

"Hvala za pozdrav. Kaj delam, pa lahko vidiš. Pišem. Sedi!"

"Pišete? Zopet kako povest? Ali smem vedeti, če bo lepa?"

"Nak, nič povesti. Vse kaj drugega. Zapisnik o prejemkih in izdatkih za pretekli mesec sem ravno zaključil. Ali si ga ti že?"

Debelo me je pogledala. Spoznal sem, da ji je bilo moje vprašanje neumljivo. Vendar sem trdo-vratno vzdržal z očmi na njej.

"Ne vem, kaj mislite..."

"Mislim to, kar sem vprašal. Menda ne misliš reči, da ne vodiš zapisnika o prejemkih in izdatkih, ki ga ob koncu vsakega meseca zaključiš?"

"Ali vi vedno tako ravnate?"

"Se razume. Vsak pameten človek dela tako. Ali reš ti ne?"

Ni takoj odgovorila. Nervozno se je premaknila na stolu.

"Kaj meni tega treba! Saj tako nimam nič zapisovati. Naj še tako pišem, moj žep bo vedno prazen."

"Vedno prazen! — Ali po pravici? — Koliko zaslužiš na teden?"

"O, koliko? — Približno 19 do 21 dolarjev."

"Koliko plačaš za stanovanje in hrano?"

"Osem dolarjev na teden."

"Koliko deneš na banko?"

Pogledala je v kot.

"Kam gre ostalih 12 do 13 dolarjev?"

"Sama ne vem. Kar zmanjka jih."

"Odprl sem usta za novo vprašanje. Pa je zamahnila z roko in me prekinila:

"Veste kaj, rajši kaj drugega govoriva."

"Pa dajva. Toda kaj?"

"Kar hočete."

"Dobro. Slišal sem, da se možiš. Ali bo kaj kmalu?"

Vsaka poteza na obrazu se ji je zasmejala.

"Prav ste slišali. Spomladi bo poroka, torej še nekaj mesecev."

"V kateri cerkvi?"

"No, se razume, da pri vas. Ali nisem vaša faranka?"

"Seveda. Da, to se razume. — Kdo te bo poročil?"

Spet so ji oči v zadregi obvisle na meni.

"Danes ste pa strašno čudni, Father. Ali niste vi naš župnik?"

"Seveda sem. Vendar bi te jaz nič rad ne poročil. Nisi še zrela za možitev..."

Strašen gnev se ji je pojavil v očeh in se ji razlil preko vsega obličja. Že je hotela nekaj reči, pa se je ugriznila v ustnice.

Oh, kako hudo je na svetu!

"Ponavljam, da nisi zrela," sem rekel. "Če se omožiš, boš morala voditi gospodinjstvo; moraš vedeti, kako se vodi knjiga o prejemkih in izdatkih. Če hočeš to znati po poroki, se moraš naučiti pred poroko."

"Eh, ste že spet tam! Ali vas nisem prosila, da se o čem drugem pomeniva?"

"Pa se nalašč ne bova. Ker je ta reč tako važna, da se do konca pogovoriva o njej."

Nič ji ni bilo prijetno in zazibala se je na stolu.

"Pa mi povejte, zakaj je to tako važno. Naj pišem ali ne pišem, toliko bom bogata kot sem sedaj."

"Ne verjamem. Glavna krivda je v tem, da nimaš kontrole nad tem, kam tvoj denar gre. Zato tudi ne misliš na to, da bi varčevala. Verjemi mi, da bi vse drugače gospodarila, če bi imela vse dohodke in izdatke lepo napisane. Ob koncu meseca

bi vse lepo pregledala in pretehtala vsak izdatek. Morda bi ti prišlo na misel, da si to ali ono svoto brez potrebe izdala."

"No in kaj dobrega bi bilo v tem?"

"Marsikaj. — Toda povej mi sedaj nekaj drugega. Ali imaš danes kaj dolgov?"

"Imam nekaj . . ."

"Koliko?"

"Mislim, da 30 do 40 dolarjev."

"Ali je to potrebno?"

"Mora že biti. Ne morem pomagati. Pa saj ni nič na tem. Nihče me ne tirja in o priliki bom že plačala."

"Dekle, zelo se motiš. Jako veliko je na tem. Ne pomisliš, kako zelo zanemarjaš samo sebe. Niti tega natančno ne veš, koliko si dolžna. Ali ne vidiš, da delaš krivico sebi in drugim? Delaš jo sebi, ker postajaš na ta način bolj in bolj nemarna, uničuješ svojo lastno čast in izgubljaš smisel za spoštovanje do same sebe. Kdor tako malo nase drži, je vedno v nevarnosti, da izgubi spoštovanje tudi pri drugih. — Pa dejal sem, da delaš krivico tudi drugim. Kako lahko pozabiš, komu si dolžna, če nimaš nikjer nič zapisano. In če te noben zapisnik ne opominja tvojih dolgov, se ti tudi nič ne mudi s poravnavo dolgov. Oni, ki si jim dolžna, morda na tihem prav težko čakajo, da jim vrneš, pa ti vendar nič ne namignejo, ker imajo vsaj na zunaj še nekoliko spoštovanja do tebe. Nevarnost je, da gre še tisto v zgubo. — In — ali ne vidiš v vsem tem tudi velike nevhvaležnosti?"

Nič ni odgovorila, zato sem nadaljeval.

"Glavno je pa to-le. Redno zapisovanje prejemkov in izdatkov in mesečni obračun ti pokaže, pri čem prav za prav si. Samo od sebe ti pride veselje do varčevanja in te varuje novih dolgov. Nehote si boš ob mesecu zaželela lepega preostanka, ki bi ga mogla naložiti na banko. Ta želja po preostanku te bo gnala, da boš začela iztikati in preiskovati, kje so nepotrebni izdatki. Tisto zapisovanje ti bo nekako neprestano izpraševanje vesti. Z drugo besedo: Zapisnik ti bo pokazal, kje so tvoje ekstravagance. Nikogar drugega nimaš, da bi ti to povedal. — Ali si sama kedaj na to mislila?"

Spet ni odgovorila, samo z rameni je skomizgnila.

"Že vidim, da nisi. Toda zavedaj se, da brez tega ne boš nikoli postala neodvisna, na lastnih nogah stoječa osebnost. Vedno boš v oblasti razmer in okolnosti, ki te bodo kot lahko žogo premetavale po valovih življenja. Neodvisnost je v življenju ne-

precenljivega pomena. Začne se pa prav s tem, da vzameš v roke drobno knjižico in svinčnik in začneš pisati. To te bo samo od sebe prav kmalu privedlo do tega, da boš izven vseh dolgov, da boš imela pri sebi bančno knjižico, ki bo kazala neprestano rastoče prihranke. Ti sama se boš pa popolnoma drugače počutila."

Skoraj zaničljivo me je pogledala in rekla:

"Na ta način se navadam biti lakomna in skopa. To sta dve izmed najslabših človekovih lastnosti."

"Dekle, zelo se motiš. Skopost in lakomnost nimata s tem samim še nič opraviti. Je že mogoče, da se srce preveč naveže na denar. Toda ni posebno velike nevarnosti. Le to imej vedno pred očmi, da je treba zapisnik o dohodkih in izdatkih voditi zavljo gospodarnosti, ne iz ljubezni do denarja. Začni in nadaljuj to iz spoštovanja do same sebe, pa boš zadela pravo srednjo pot, ki je vedno zlata."

Še se je obotavljala in mi ni pritrčila.

"Samo začni, v tem je vsa skkrivnost. Zaenkrat moraš samo verjeti, seveda, ker nimaš lastne izkušnje. In to veš, da jaz nimam navade, govoriti takih reči kar tjavendan. Ako pa začneš in nadaljuješ, ti zagotavljam, da ne bosta prešla dva meseca, ko boš sama še vse bolj navdušeno o tem govorila, nego bi mogel jaz."

Upornost je začela izginjati raz njen obraz in moja roka je segla v predal na pisalno mizo. Izvlekla je drobno knjižico "Privat Budget Book" in dal sem jo Katici.

"Kar začniva za poskušnjo. Danes je zadnji dan v mesecu. Koliko imaš denarja v gotovini? Tisto zapiši tukaj sem. Koliko dolguješ? To spada pod to-le rubriko. Jutri pa zapiši vse izdatke tukaj in tukaj. Saj ti knjiga sama daje natančno navodilo, kako je treba ravnati."

Vzela je bukvice v roke in se z zanimanjem zagledala vanje. Nekaj minut sva molčala. Končno je stisnila knjigo v ročno torbico, vstala in se zahvalila.

"Pa menda res poskusim. Bom le videla, če je v resnici tako interesantno in koristno."

"Dobro. To je vse, kar sem hotel doseči za noč. Oglasi se spet in povej, kako bo. Če boš samo dva meseca vztrajala, ti ne bom več rekel, da nisi zrela za možitev. Nasprotno, tako lepo poročno slavnost ti bomo napravili, da se boš s svojim Frankom kar topila v soncu in pomladi."

Zadovoljno se je nasmejala in se obrnila za odhod.

(Dalje.)

Samo dva meseca še...

ELIK dan za ameriške Slovence se vedno bolj bliža. Dva meseca še in pred nami bo zgodovinski trenutek vseslovenskega katoliškega shoda. Veliko delo leži na naših ramah. Treba je, da se dostojno pripravimo. Glavni odbor je na svoji seji na beli pondeljek v podrobnosti določil program shoda. Dva je zanimanje za katoliški shod zelo veliko, je pričala številna udeležba zastopnikov od blizu in daleč. Vsa vprašanja smo rešili sporazumno in v največjo zadovoljnost navzočih. Naj sledi v kratkih potezah program shoda!

Otvoritev vseslovenskega katoliškega shoda bo v soboto, dne 6. julija in sicer zvečer ob mraku (okoli 8. oz. 9. ure). Tedaj bo procesija s svečkami na hrib, kjer bo govoril Father Odilo o Mariji. Nato bo blagoslov z Najsvetejšim. Za tem bo na hribu še umetna razsvetljava s kresovi. Pozno v noč bo spovedovanje.

Istočasno kakor bo večerna otvoritev v Lemontu, bo v Chicagi nastop clevelandskih Orlov, v Jolietu pa bodo najbrž imeli pozdravni večer za Jednotino slavnost.

V nedeljo, dne 7. julija, bodo sv. maše na treh krajih: v Chicagi, v Jolietu (spomin 35letnice K.S. K.J.) in seveda v Lemontu, kjer je glavni kraj zborovanja. V Lemontu bo več sv. maš od zgodnjega jutra, ob desetih pa bo slovesna sv. maša z govorom o ciril-metodijski ideji. Sv. mašo bo daroval starosta slovenskih duhovnikov v Ameriki, Msgr. Ogulin. Po tej sv. maši bo še ena tiha za tiste, ki bi prišli med tem časom.

Popoldne ob pol enih se bo začelo zbiranje za manifestacijsko procesijo na hrib. Ob pol enih mislimo sončni čas. **V Lemontu se bomo namreč pri vseh prireditvah držali sončnega časa.** Kdor bo prišel pred določenim časom, bo čakal do ure zbiranja tamkaj, kjer bo pripravljen prostor za njegovo naselbino. Vsaka naselbina bo imela na hribu zadaj za samostanom poseben prostor za zbiranje. — Reditelji bodo vodili došle rojake na njihove prostore, potem jih pa bodo razvrstili za manifestacijo, ki bo živa slika točasnega življenja ameriških Slovencev. Naselbine bodo prinesle s sabo svoje napiše, da jih bomo spoznali na filmu.

Manifestacijska procesija se začne pomikati na hrib točno **ob eni uri**. Ko pridejo vsi na hrib, se začne glavni program katoliškega shoda z govori in petjem (ameriška himna, "Povsod Boga", slovenska himna itd.) Najprej bo pozdrav raznih zastopnikov cerkvene in svetne oblasti, nato pa sledijo trije govori (najvažnejši "O pomenu katoliškega shoda", "O katoliški izobrazbi", "Govor mladini"). Tedaj bo majhen presledek in nastopili bodo clevelandski

Orli. Med njihovim nastopom bo povedal par besed njihov voditelj, Father Jager. Po nastopu Orlov gre mladina na svoj prostor, kjer imajo žogometarji tekmovalno igro. Za ostale udeležence se nadaljuje program. Bodo še štirje govori ("O zdravju v družini", "O katoliških organizacijah, zlasti o K.S.K. Jednoti", "Delavec in vera", "Glavni momenti iz zgodovine ameriških Slovencev") in petje, na koncu pa se preberejo resolucije v slovenskem in angleškem jeziku. K tem resolucijam se vrne tudi mladina. Nato bo Te Deum z blagoslovom. Sledi večerja in prosta zabava. Okoli osme ali devete ure bo ves program za nedeljo zaključen.

Podrobno določitev glavnega programa bo pravočasno objavil Prosvetni, oziroma Manifestacijski odsek. Pod Prosvetni odsek spadajo govorniki, pod Manifestacijski pa razvrstitev manifestacijske procesije. Samo to še moramo poudariti, da bo v Lemontu **vse preskrbljeno tudi za slučaj dežja**. Na hribu poleg jezera, kjer je navadno kraj shodov, bo velik šotor in v njem bo dovolj prostora za ljudi, tudi če jih pride čez deset tisoč. Važno je tudi, da bomo na ameriških Brezjah dobili najbrž posebno železniško postajo, od katere bo le par minut do cerkve. Pravočasen razglas te novice bo odvisen od Prometnega odseka. Za stanovanje bo skrbel Stanovanjski odsek, tako da bo vsakemu lahko postreženo, ki bo **pravočasno** javil svoj prihod na centralno tajništvo. Sanitetni odsek z dvema zdravnikoma bo pripravljen pomagati takim, ki bi jim prišlo slabo.

V pondeljek, dne 8. julija, bo še ljudski shod. Ta dan bodo predvsem zborovale katoliške organizacije, ob deseti uri pa bo slovesna zadušnica za pokojne ameriške Slovence. Popoldne bodo imeli zborovanje gospodje duhovniki in bodo naredili program za katoliško akcijo med ameriškimimi Slovenci v prihodnosti.

Preden svoje zasilno poročilo o programu zaključimo, moramo dodati, da bo centralni odbor izdal posebne legitimacijske karte za udeležence in tudi posebne spominske znake (gumbe). Za vse to in tudi za plakate skrbi Publikacijski odsek, v katerega sta pritegnjena k centralnemu tajniku še Mr. J. Jerich in Mr. L. Jurjovec. Za pevske točke bosta skrbela Mr. I. Zorman in Mr. I. Račič. Naprošena sta, da sporazumno izbereta pesmi, ki jih bodo proizvajali pevski zbori. Ker bo stroškov za izvedbo celotnega programa ogromno, zato se je sklenilo, da se izda Spominska knjiga skupaj s koledarjem za l. 1930. Obljube in drugi načrti, ki so se tikali Spominske knjige s tem niso spremenjeni, ampak ostanejo v polni moči. Da bo manj stroškov in da ne bomo preveč obremenjevali ljudstva, zato taka rešitev.

Rev. S. G.

Pozabljen amulet.

Rev. Bernard Ambrožič, O.F.M.

(Dalje.)

V.

OSPELA je v Chicago. Sama sebi se je zdela nespametna, toda svojih čuvstev ni mogla obvladati. Noge so jo nesle po trdem tlaku kakor po vetru, srce je utripalo po kovaško in obraza si ni upala dvigniti k ljudem.

Hitreje kot je mogla je sedla v avtotaks in se dala odpeljati v najbližji hotel.

Dobro je vedela, da si napravlja le nepotrebne skrbi. Ali zavest, da je sedaj, tu v ogromni Chicagi, tako blizu Viktorju — ta zavest ji je razburjala zadnjo nitko v živčnem omrežju, dvigala v njej zadnjo kapljo krvi. Ali ga ne utegne vsak trenotek srečati? Ali se ne bi moglo zgoditi, da se bo kar nenadoma iz te drenjajoče se gruče zablestelo dvoje oči in strmeče obviselo na njej?

In če ga kar tako na lepem sreča? Naj bi on tudi prav nič ne slutil, kdo se skriva v Mary Link, sama zase ne more dati nikakega jamstva, da bo ostala močna in mirna . . .

Res so minila leta, dolga in težka. Res se je bila naučila misliti na Viktorja z ravnodušnostjo, v posebnih trenutkih celo z mrzloto zaničevanja in sovraštva. Toda vse to je bilo mogoče takrat, ko sta si bila daleč. Da, ko je bilo med njima polovica sveta! Ali sedaj sta si blizu. Sedaj ohraniti mir in hladnost krvi — to je bilo več nego je zmogla.

Nekaj dni se je samo mirila. Z vso silo mrzlega razuma si je dopovedovala, da ravna nespametno in si le škoduje z nemirom. Toda le polagoma je razumevalo srce, kar mu je tako nujno dopovedovala glava.

Polagoma se je streznila. Poiskala je v načrtu mesta, kje je ona hiša z Viktorjevim stanovanjem. Najela je avtotaks in se dala odpeljati v ono smer. Počasi je velela voziti mimo hiš, med katerimi je imela biti ena z Viktorjevo številko. Nagonsko si je zastrla obličje in opazovala.

Nič posebnega. Hiša enaka hiši, okno oknu, porč porču. Žive duše ni bilo na izpregled.

Dala je obrniti in še enkrat je zdrsnila mimo hiše. Zgrešila je pravo številko, je prepričevalno lagala vozniku.

Ista slika. Nobenega znamenja življenja. Tesno zaprta vrata, zavese mirno sanjajo za svetlimi okni.

In vendar — tu notri je Viktor! Kaj je ž njim sedaj? Kako živi? Kaj dela? Na kaj misli? In — ali je oženjen? Stisnilo jo je v srcu, čeprav ji je bilo jasno, da to vprašanje nima zanj pomena . . .

Odpeljala se je nazaj v hotel in grebla po možganih za nadaljnjimi načrti.

Drugi dan se je odpeljala zvečer. Izstopila je in plačala voznika. Skrita v temo se je sprehajala po nasprotni strani ulice in opazovala hišo čez cesto. Okna so bila zastrta in robovi zaves so prepuščali le ozke pramene svetlobe. Toda nikogar ni bilo iz hiše in nihče ni prišel vanjo.

Nasproti Viktorjevi hiši, le malo številčk navzdol, je opazila tablico z napisom: *Furnished Room*. Obstala je in sklep je dozorel. To sobo si vzame v najem, potem bo mogla opazovati in stražiti, kolikor se ji poljubi.

Rev. Luka Klopčič,

ki je dne 4. aprila t. l. praznoval svoj srebrnomašniški jubilej na slovenski župniji v Čalumetu, Mich. Svoj čas je bil gl. urednik "Glasnika" in "Slovenskih Novic", dveh calumetskih listov.

Drugo dopoldne se je preselila. Sedla je k oknu in strmela v hišo do malega ves dan. Skoraj se je že zmračilo, ko je pred hišo obstal avtomobil. Krepak mož je stopil iz njega. Dora se je sklonila med zavese na oknu in obe roki pritisnila na srce. Ali je Viktor?

Obdržal je vrata odprta in pomagal nekomu na cesto. Izstopil je deček, štiri ali pet let bi mu utegnilo biti. Za njim je dvignil iz vozila drobceno stvarco, dekletce s kodrasto glavico. Končno je izstopila ženska, mlada in lepe postave, z otrokom v naročju. Prijela je malo deklico za roko in zavila

proti hiši. Mož se je zavihtel nazaj v avtomobil in oddrdral.

Da, bil je Viktor. Še vedno je nekoliko burne narave, odsekanega vedenja, hitrih kretenj.

Oženjen je — družino ima! Kot blisk je šinilo Dori skozi možgane, kot grom je odmevalo v srcu. In vendar: ali ni to brez pomena zanjo? . . .

Ha, brez pomena? Brez pomena v trenutku, ko ga je po tolikih letih prvič zagledala, zagledala v krogu družine, ki bi je imeti ne smel!

„Maščevanje!“

Spet jo je zapekla v srcu nelepa beseda, zago-rela je v njej kot plamen in ni ugasnila tako hitro.

Vso noč je trpela. Mučilo jo je edino vpraša-nje: Kaj pa sedaj? Našla sem ga, spoznala sem vso resnico — kaj sem dosegla z odkritjem? V od-govor ji je vstajal nemir, bolj žgoč in boleč ko ke-daj poprej.

Zjutraj se je dvignila zmučena in zbita, a na no-vo okrepljena na volji. Bilo ji je, da bi ga mogla srečati na ulici in mu pogledati naravnost v oči. Srce se ji je ohladilo in trezen premislek je vladal v njej.

Zvečer je spet zrla skozi okno. Vroče je bilo zunaj in ljudje so posedali na porčih. Tudi pri Vik-torjevih so se odprla vrata. Žena je stopila ven, z otročičem v naročju. Deček je pristopical za njo, končno Viktor, z drobceno deklico na rokah. Sedel je na gugalni stol in si posadil otroka na koleno.

Dora je vzela klobuk in stopila na cesto. Čutila je, da je močna dovolj. Stopila je mimo hiše in izza temnih očal pozorno motrila osebe na porču. Viktor je bil seveda izpremenjen, vendar bi ga spoznala kjerkoli. Žena zelo mlada, prikupna v lice, deca ljubka kot troje cvetov. Dora je stopala počasi in skušala ujeti besede.

Angleško sta govorila Viktor in žena. Njega ni slišala dosti, njen naglas v besedi je bil pristno ame-rikanski.

Amerikanka je torej odvezla Dori moža . . .

* * *

Zopet je minila noč in dopoldne novega dne. Po obedu je opazila Dora, da je prišla žena z dvema otrokoma na porč. Sedla je na gugalnico in si od-prla knjigo. Dete ji je ždelo v naročju, deček se je izmuznil na cesto. Dora se je odpravila ven.

Komaj je stopila na cementni obcestni hodnik, je zaječalo poleg nje na trdem tlaku. Deček se je bil spotaknil in si pobil nosek ob kamenitem robu. Žena na porču se je nervozno dvignila, vrgla knjigo na tla in hitela z otrokom v naročju na pomoč.

Toda že je Dora pobrala otroka. Dvignila ga je v naročje in mu božala bolečino na udarjenem nosku.

„Nič se ne boj, mali junak, ateku te ponesem.“

„Atek ni doma, mami me nesi! Tam!“

„Atek ni doma,“ je zadovoljno ponovila Dora.

Zavila je na porč in zamahnila materi, naj se ne tru-di na cesto. Žena je obstala na stopnicah in se smehljaje zahvaljevala. Dora je nesla dečka prav gori na porč.

„Kako ti je ime, sinko?“ a je vprašala.

„Viktor.“ — Presunilo jo je.

„Kako pa tvoji mami?“

„Irene.“ — Nič več ni jokal.

Gospa Irena se je ponovno zahvalila tuji ženi in mislila, da je zadeva končana. Tudi Dora je hotela oditi. Toda Viktorček ji je moško zastavil pot.

„Kako je pa tebi ime, gospa?“

„Mary,“ se je smejala Dora in z neznanim ob-čutjem zrla v dečkove oči, ki so bile tako podobne očem njegovega očeta.

„Zakaj pa tako grdo gledaš? Če bi lepše gle-dala, bi te prav rad imel, ker si me pobrala na cesti. Ali ne boš malo posedela pri nas?“

Dora se je smejala in kar ni mogla odtrgati po-gleda od dečkovih oči. Prišla ji je čudna misel, da bi moral biti ta deček njeno dete — in zbolelo jo je v glavi, da je potegnila z roko preko čela. Nalah-no se je opotekla.

„Ali ste bolni, gospa?“ je vprašala Irena. „Gla-va ali oči?“

„Drugo iz drugega,“ se je hitro našla Dora. — „Brez teh očal si ne upam na cesto.“

„Pa si malo odpočijte, saj bi Vam Viktorček gotovo rad še kako modro povedal.“

„Tukaj sem sedi,“ je odločil Viktorček. „Atek vedno tukaj sedi.“

Ubogala je in sedla.

„Kako dolgo pa smem sedeti, Viktorček?“

„Dokler atek ne pride.“

„Kedaj pa pride?“

„Kadar odide sonce spat.“

„Kaj pa dela tvoj ata?“

„Avtomobile prodaja. Ko bom jaz velik, bom kupil od njega najlepši avtomobil. Potem bom pe-ljal mamo na sprehod in tebe tudi.“

Vsi trije so se smejali. Mati je pokazala male-ga razposajenčka.

„Ti si klepetec, Viktor.“

Veselo je poskočil in plosnil z rokama. Sam svoji živahnosti se je zasmel, pa že se je sklonil in pobral knjigo.

„Na, mama, ti boš brala, jaz bom pa govoril z gospo.“

Dora je mimogrede vrgla pogled na knjigo in brala naslov: Krščanski nauk — Christian Doctrine.

Začudila se je. Objela je Viktorčka, ki se je slinil okoli nje. Vprašujoč pogled ji je pa obvisel na mladi ženi z detetom v naročju.

Obličje ji je bilo lepo, izredna blagost je sijala iz njega. Oči globoke, skoraj sanjavo zroče v svet.

„Mnogo berete, gospa?“

"Ne bi si upala reči, da mnogo berem. Ne utegnem in nikoli nisem bila prijateljica površnega branja. Malo berem, malo razmišljam. Vsakega pol."

"Ne vem, če vam je ljubo, da vprašujem," je rekla Dora. "Sodila sem, da berete roman, in ne vem, zakaj poudarjate, da mnogo razmišljate ob branju. Romani se bero kakor v eni sapi."

Mlada žena se je lahno nasmehnila.

"Ne berem romanov," je odvrnila. "Imam knjigo, ki me bolj zanima nego vsi romani."

Prekinila se je in vprašujoče uprla pogled na Doro. Za trenotek je pomolčala, pa se je odločila ter vprašala:

"Oprostite, gospa, ali ste metodistovske vere?"

Dora je bila iznenadena. Za hip je pomislila.

"Katoličanka sem."

"Katoličanka!" je zelo začudena ponovila Irena.

"Ali pri vas niste katoličani?"

"Ne! Jaz sem metodistka, moj mož pa ne vem, kaj je. Zdi se mi, da bi moral biti katoličan, pa se za nobeno vero ne meni."

Dora ni ničesar rekla. Kako na lahek način se ji odkriva pogled v Viktorjevo življenje! Toda bila se je, da postane neuljudna, in ni vedela, kako naj nadaljuje pogovor.

Irena jo je opazovala, kot bi hotela nekaj posebnega odkriti na njej.

"Ali boš sedaj vsak dan prišla k nam?" je vprašal Viktorček.

"Zakaj vprašaš?"

"Rad te imam in dolčas mi bo po tebi."

"Če bom kaj hodila tod mimo in če me boš poklical, bom spet prišla."

"Kedaj boš pa spet hodila to pot?"

"Ne vem. Vedno glej na cesto, da me ne zgrešiš."

"Vedno ne morem. Kdo bo pa šel spat mesto mene?"

Živahno se je smejal.

"Kje pa stanujete?" je vprašala Irena.

"Ne daleč odtod. Hišno delo opravljam pri bogati družini. Včasih grem tod mimo na sprehod."

"Pa se res še oglasite. Morda bi vedeli meni svetovati... To se pravi... bomo videli. Morebiti... In je tako čudno preiskujoče gledala vanjo.

Dora se je poslovila z obljubo, da se kmalu spet oglasi.

"Pridna bodi in še pridi!" je kričal Viktorček in zamahoval z obema rokama.

Dora je šla daleč navzdol po ulici in se v mraku vrnila domov. Kupila si je časnik in preletela oglase. Ne daleč od Viktorjevega stanovanja je bila prosta služba sobarice. Že drugi dan je Dora prišla za delo tam.

(Dalje prih.)

O katoliški akciji.

S. S.

ČI vsega sveta so zadnje čase obrnjene v Rim. Tu so se godili veliki dogodki, ki bodo imeli gotovo nedogledne posledice za katoliško Cerkev. Po 60letnem jetništvu je rimski papež zopet postal svoboden in samostojen političen gospod. Vrnili so mu njegovo cerkveno državo, čeprav v zelo okrnjeni obliki. Toda Cerkev ne gre za to, da bi imela pod svojo oblastjo kdo ve kake velike teritorije, zadostuje ji le majhno ozemlje, pa tisto popolnoma svobodno in neodvisno od katerekoli politične oblasti. Zgodovina nas uči, kaj pomeni, če je Cerkev svobodna. Koliko zla in nesreče je rodilo brutalno poseganje raznih cesarjev in drugih političnih faktorjev v notranje zadeve sv. Cerkve! Sedaj pa se je posrečilo sv. očetu Piju XI. doseči popolno politično neodvisnost Cerkve, da bo mogla toliko bolj nepristransko vršiti svoje vzvišene naloge med narodi.

Že samo s tem dejanjem si je sedanji papež pridobil ime velikega papeža. Pij XI. pa razvija ži-

vahno delavnost tudi z ozirom na notranji duh katoliške Cerkve. Tu moramo v prvi vrsti poudariti njegovo prizadevanje poglobiti res pravega verskega duha med verniki s pomočjo katoliške akcije.

O katoliški akciji se danes že mnogo govori in piše. Vendar obstajajo glede nje še mnoge nejasnosti. Najbolje pojasnjuje pomen, namen, sredstva, obseg katoliške akcije papež sam v svoji encikliki "Ubi arcano Dei consilio" iz l. 1922. Papeške enciklike so sploh listine velike važnosti. Papeži morajo dajati smernice človeštvu. Pojavljajo se vedno novi kulturni tokovi, nove verske ideje, ves način življenja se neprestano spreminja. Papeži pa stoje nad tem vrvenjem, opazujejo ves razvoj, obdarjeni s posebnimi darovi milosti božje. Zato so njihove enciklike tako važne, ker v njih odsevajo vsi verski, kulturni in socialni pojavi dotične dobe.

Tudi današnji papež dobro pozna rane človeške družbe. Zato je v že imenovani encikliki "Ubi arcano" pozval vse člane katoliške Cerkve k reorganizaciji človeške družbe. Opozoril je na neizčrpne

zaklade katoliške Cerkve, ki posegajo v vsa življenjska okrožja. Pij XI. ima tri velike prednike na prestolu sv. Petra v Rimu: Leona XIII., Pija X. in Benedikta XV. Leon XIII. se je zanimal zlasti za socialno vprašanje, ki ga je temeljito obrazložil v svoji znani encikliki "Rerum novarum". Pij X. je bil evharistični papež. Povzdignil je pobožnost do presv. Evharistije, poživil pogosto prejemanje sv. obhajila in začel prve evharistične kongrese. Benedikt XV. je znan po svojem velikem delovanju za mir med strašno svetovno vojno. Sedaj pa hoče papež Pij XI. ideje svojih prednikov izpeljati s pomočjo katoliške akcije. Na to merijo globoke besede v njegovi okrožnici:

"Naloga misijonov v daljavi spominja na nalogo misijonov v bližini, ker v resnici danes ni več čas, o katerem bi lahko rekli, da je torišče misijonstva v oddaljenih pokrajinah. V Evropi, v Italiji, v Rimu samem, povsod je pozorišče misijonov in tudi tu moramo razvijati aktivno apostolsko življenje, delo, ki bo usmerjeno na to, da odvrne dvojno sramoto od krščanskih narodov... To je nevednost v verskih zadevah, nevednost pri izobražencih in neizobražencih, verska nevednost... Nahajajo se ti ljudje v stanju 'nadnaravnega analfabetizma', in iz njega jemljejo podlago za svojo vero, ki je ravno tako slabotno kakor zmedeno in brez spoznanja."

V teh besedah je podana jasna slika današnje družbe. Človeštvo je danes v nekem nervoznem vrvenju, vdano materializmu in egoizmu bolj kot kdaj poprej. Verska nevednost je doma v vseh krogih. Redki so izobraženci, ki resno študirajo tudi bogoslovna vprašanja. Z univerz so znali spretno izriniti vse, kar je dišalo po krščanskih načelih. Zna-

nost se je specializirala; na univerzah se slušatelji izobrazijo le enostransko, samo v svoji stroki, nimajo pa globlje filozofske, etične podlage. Če gledamo nižje sloje, n. pr. delavstvo, vidimo zopet, kako se odtujujejo veri. Proletarskih mas se vedno bolj polaščajo revolucionarne ideje, materializem, ne-nravnost, gine spoštovanje do avtoritete.

Tem ranam današnje človeške družbe hoče torej odpomoči katoliška akcija. Katoliška akcija hoče reformirati vse vernike in vse katoliške organizacije. Najprej moram povdāriti, da to nikakor ni kaj posebno novega. Če gledamo zgodovino katoliške Cerkve, vidimo, da so bile že zelo žalostne dobe med verniki. Vedno pa je nastal proti slabemu življenju odpor, kar je imelo za posledico, da se je Cerkev reformirala in da so se ozdravile njene rane.

Reformacija, ki jo mora izvesti katoliška akcija, ne obstoja morda v tem, da bi ustvarili kake nove resnice, novo svetovno naziranje; reformirati hoče katoliška akcija srca ljudi in dati ljudem pravega katoliškega duha. * Da tega danes manjka, je popolnoma jasno. Marsikje so se katoliške organizacije vrgle preveč na politično, socialno in gospodarsko delo, verska poglobitev pa je pri tem trpela. Imamo cele stranke n. pr. v Nemčiji ali Avstriji, ki hočejo veljati kot stranke vernih katoličanov. Toda koliko je med njimi res takih mož, je pa drugo vprašanje. Treba je danes več katoliške samozvesti, duhovne moči, v kateri je jedro katolicizma, treba je več katoliškega radikalizma. Ne gre danes za kake majhne reforme, zadeve, gre za velike stvari, kakor dobro pravi Robert Mäder: "Gre za šolo, za zakon, za socialno politiko, cerkev, lastnino in pravo." (Dalje prih.)

M. Elizabeta, O.S.U.:

SLAVITE MARIJO!

Slavite Marijo dehteče cvetlice,
strnite se v venec nad njeno glavo,
slavite Marijo vi pevčki krilati,
pošljite ji hvalnico svojo v nebo:
Ave Marija!

Slavite Marijo, vi senčni gozdovi
in gora zelena, dobrava in plan,
slavite Marijo cvetoči vrtovi,
zasvirajte himno ji v majniški dan.
Ave Marija!

Proslavljaj Marijo ti sonce kraljevo,
ti luč opoldanska v sijaju srebra,
proslavljaj Marijo ti zarja škrlatna,
prepevaj ji močno dehtenje zvezda:
Ave Marija!

KRALJICI MAJNIKA!

Zdrava, majniška Kraljica,
Pesem zopet se glasi.
Bodi zdrava, nam Devica,
Širom zemlje glas doni.

Iz srca se vse raduje,
Kadar majnik pricveti.
Mlado, staro Te blagruje
In ponižno Te časti.

Saj si Mati nam najboljša,
Mnogo nam dobrot deliš.
Kdor se Tebi priporoča,
Tega Ti ne zapustiš.

Ti mogočna si Kraljica,
Milo se ozri na nas,
Bodi vsem nam Pomočnica,
To Te prosimo, vsak čas.

Ko življenja čas poteče,
Stoj na strani nam tedaj,
In popelji nas ljubeče
V raj, kjer cvete večni maj.

M. Elizabeta, O.S.U.:

MARIJI.

Slavi te jasni majni dan
in sonce žarkoblesteče,
in rož dehtečih polna plan
vse poje pesmi sreče.

Slavi te bajni nočni mir,
pojo ti zvezd milijoni,
in lučce srebrne in zlati vir,
vse klanja tvoji se kroni.

Kraljica maja, širni svet,
nebo in zemlja ti poje
o, naj bo spev, ljubezni vnet
življenje celo moje!

L. K.

Z grička Assisi.

Ena dan sedaj, ko je lepi maj. Komaj smo se otresle hude zime, katera nas je tako dolgo zadrževala v notranjih prostorih, tako da se ni znalo, ali je še kaj živega med šolskimi sestrami na gričku Assisi.

O da, cela hiša s svojimi stanovalkami je bila prav živahna v pretečeni zimi. Naše postulantinje so namreč vprizorile dve igrici, eno za Božič, a drugo mesec dni pozneje. Povabljeni so bili naši bližnji sosede, preč. oo. frančiškani, sestre iz bližnjih podružnic ter starši in drugi sorodniki naših postulantinj.

Deklice so predstavljale svoje vloge v veliko zadovoljnost navzočih. Vse se je čudilo, da tukaj rojene deklince govorijo v tako čisti slovenščini. Vidi se, kako mil jim je materin jezik. V pesmi so povdarjale "Slovenka sem — Slovenka bom ostala, dasi je domovina moja mala itd. Sklepati se da, da bodo te navdušene mladenke postale dobre redovnice in zavedne slovenske šolske sestre, ki bodo na svojem bodočem delavnem polju vzgajale v versko-narodnem duhu.

Le škoda, da se slovenske matere premalo zavedajo svojih dolžnosti, da premalo skrbje za časni in večni blagor svojih otrok. Večkrat se čuje in opazja, da mati poradi napačne ljubezni do svojih otrok zabranjuje vstop v redovni stan z raznimi izgovori: češ, si še premlada, ali kdo bo skrbel za mene, kadar obnemorem. Ne tako, draga mati. Ko ti tvoja hčerka razodene željo vstopiti v red, nikar ji ne brani, ampak pomagaj ji priti do cilja in hvaležna ti bo.

Upam, da mi prizadeta mati ne bo zamerila, ako navedem tu en slučaj med mnogimi drugimi. Nekako pred par leti mi je pisala ena dobra slovenska mati in prosila, ako vzamemo njeno hčerko v naš zavod; češ, zdelala je osmi razred in želi biti sestra. Takoj sem ji odpisala, da je njena hčerka dobrodošla.

Čakam nadaljnjega poročila, a je vse obmolnilo. Letos je prišla dotična mati po opravkih v Chicago. Oglasila se je tudi na gričku Assisi in vprašala, če sprejmemo njeno hčerko na poskušnjo v konvent. Opomnila je, da deklica peša v poklicu; a vseeno ima upanje, da zopet dobi veselje.

Sedemnaestletna deklica pride. Vesele smo bile dobre zdrave deklice. Poprijela se je takoj učenja in drugih samostanskih opravil. A kmalu se izrazi, da misli, da nima poklica. Naznanile smo materi, katera še poskusi z molitvijo. Prosila je namreč, da sestre opravimo devetdnevno k Mali Cvetki, da bi dobila hčerka zgubljen poklic; ali pa, da bo mati

mirna, ako je ona zakrivila, da deklica nima več veselja do redovniškega stanu. Naj bo ta primer v opombo našim materam, katere se nahajajo v enakem položaju.

Po časopisih se v tem letu mnogo piše in poroča o raznih jubilejih; tako o 35letnici K.S.K.J., o dvajsetletnici lepega nabožnega lista "Ave Maria" in še drugih.

Prezreti pa tudi ne smemo dvajsetletnega jubileja šolskih sester v Ameriki ter bisernega naše materne hiše v Mariboru. V letu 1869 so naše sestre na željo "blaženega" Antona Martina Slomška ustanovile materno hišo v Mariboru. Dne 3. junija 1869 je bil takorekoč rojstni dan naše kongregacije. Pač niso naše prve sestre prišedše iz Gradca mislile, da se bo ta mladika, obstoječa iz štirih sester, razrastla v tako mogočno drevo, ki bo segalo s svojimi vejami v daljno Ameriko in vročo Afriko ter s svojimi mladikami blagodejno vplivalo po širni Jugoslaviji, obmejni Avstriji in Italiji. V tem letu obhaja torej naša ameriška provincija svoj dvajsetletni jubilej. V letu 1909 je čula Štajerska v materni hiši v Mariboru prvi klic za misijonsko delo v daljni Ameriki.

Lahko umevno, da je ta klic povzročil skraja nekak notranji boj in obenem roj zanimanja in navdušenja za delo onkraj morja. Saj je bilo geslo temu pozivu: "Pomagaj našemu zapuščenemu narodu."

In še isto leto so se pripravljale štiri sestre: sestra Marija Bonaventura, sestra Marija Klotilda, sestra Marija Avrelija in sestra Marija Pulherija za daljno pot v Ameriko. Meseca oktobra so prišle na prvo hrvatsko podružnico v Kansas City, Kans. Ko so sestre pridno šolarile med brati Hrvati, so se tudi sosedni Slovenci vzdignili, češ, zakaj bi pa mi Slovenci ne začeli s šolo. Kar so želeli, to so dosegli. Že leta 1911 je bila ustanovljena slovenska šola v Kansas City.

Leta 1912 je prišla druga in tretja skupina sester. Nekaj sester je bilo nastavljenih že na dveh ustanovljenih šolah v Kansas, a druge so prevzele novo hrvatsko šolo v Jolietu. Tri leta pozneje je bila ustanovljena hrvatska šola v So. Chicagi, nato v Clevelandu leta 1920. V tem letu smo sprejele tudi šolo v Chicagi na Throop St., v letu 1922 pa v Chicagi pri sv. Štefanu, v najbolj bogati podružnici za naš naraščaj. Iz te župnije imamo že pet sester in štiri postulantinje, katere bodo dobile redovno obleko meseca avgusta. Sheboyganska šola je bila sprejeta leta 1923, nato v Steeltonu leta 1924. Leta 1926 sta bili sprejeti šoli v Gary, Ind., in v Bethlehemu, Pa. V Milwaukee je bila ustanovljena šola 1927. A najmlajša naša postojanka je Euclid, O.

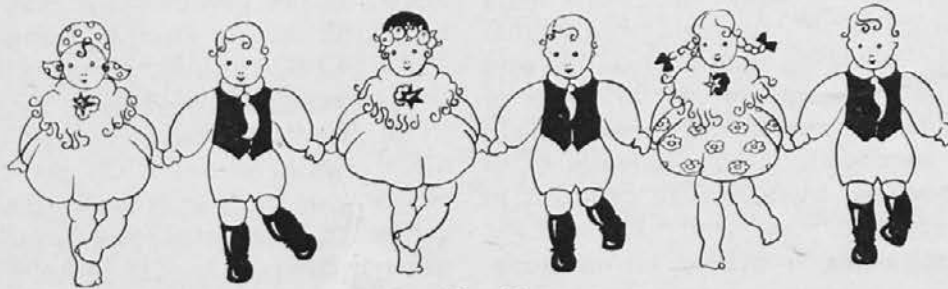
V letu 1926 je bila ustanovljena domača višja šola na gričku Assisi, kjer se uči in vzgojuje domači naraščaj. To leto je bilo sprejeto v postulaturu 13 deklic, katere bodo dobile 15. avgusta redovno obleko. To lepo število je pač jasen dokaz, da naša provincija lepo napreduje pod varstvom našega sv. očeta Frančiška.

Prvo leto so dobile v kapelici na gričku Assisi tri deklice redovno obleko: drugo leto jih je že bilo šest, tretje devet, a letos, četrto leto, pa 13. Upamo, da bo drugo leto število narastlo vsaj na 16.

Za dvajsetletnico je provincijalna kapelica dobila novo obleko. Naš duhovni oskrbnik, preč. gospod P. Blanko, je za to poskrbel. Naj mu bo tu

izrečena prisrčna zahvala za veliki trud in krasno delo, a presv. Srce Jezusovo naj mu bo plačnik v nebesih! Vsak, ki si bo ogledal kapelico, bo pohvalil mojstersko delo našega preč. gospoda. Krona nad sliko presv. Srca Jezusovega je nekaj posebno divnega. Umetno izrezana pločevina ter raznobarvni biseri v kroni narede najlepši vtis na gledavca, zlasti še, kadar je krona električno razsvetljena. Na vsaki strani slike sta dva angela, ki trosita rože milosti od presv. Srca. Nežno izdelani oblaki kinčajo višnjevo nebo. Strop podpirata dva umetno izdelana stebra. Pridite in oglejte si krasno delo!

Ena z grička Assisi.

Policija.

Po Ewaldu.—P. P.

(Dalje)

"Ah, ah, to je grozno!" je zastokala smreka. Čutila je na sebi, da bi mala hroščevka znala imeti prav; zakaj ob vsakem sunku vetra jo je nekaj zabodlo v prsih, in tudi na korenine — je čutila — se ni mogla več tako zanesti kakor poprej.

"Zelo mi je žal, da sem ti napravila žalost in skrb," se je opravičevala tiskarica, "a nisem mogla drugače. Videla sem te, kako si bila ošabna v svoji moči in lepoti, in vedela sem, da napuh hodi pred padcem, pa sem si mislila, padec bo manj pretresal, ako jo naprej pripravim na to — in sem ti vse to povedala. Tako sem nekako vendarle tvoja prijateljica in dobrotnica, hehe!"

"O ti moj Bog! Sedaj me še zasmehuje povrhu!" je zajekala smreka.

"In nas tudi! In nas tudi!" so zdihnile druge.

In šlo je od vrha do vrha: "Konec se nam bliža — in to po malem revnem hrošču, ki meri le pol centimetra v dolgost! In me smo mislile, da smo šele na začetku svoje slave. Oh, oh — kako hitro mine slava tega sveta!"

* * *

Tako je minilo poletje in škorec je bil zopet na potu na jug. Mimogrede se je zopet vstavil v smrekovem gozdu in prisedel k naši smreki na grebenu:

"Dober dan, znanka! Kako je?"

"Slabo," je odgovorila. Tudi njen glas je bil že slabši, zakaj v prsih jo je razjedalo in pljuča so bila načeta.

"Zakaj tako žalostna? Saj si še pred letom govorila tako samozavestna! Kako misliš o svojem pohodu na sever?"

"Bodi mi tiho o tem!" se je nevoljno obregnila smreka. "Ako bo šlo tako naprej, me drugo leto že ne dobiš več med živimi. In z menoj vred še mnogo drugih ne. Smrt nam je zapisana na čelu."

"Kako to? Pripoveduj vendar!" se je čudil škorec, ker na kaj takega ni bil pripravljen, in smreka se mu je le smilila, saj mu je vsako leto dala prostora v svojih vejah, da se je odpočil.

Potem mu je smreka povedala vso zgodbo od tistega trenutka dalje, ko je tiskarica prvič potrkala na vrata, pa do danes.

"Hm, hm!" se je čudil škorec. "Poglej, ako bi se mi ne smilila, bi te opomnil na to, kako si se čedavno hvalila s svojim pohodom na sever. Ljudje pravijo: Kdor se povišuje, bo ponižan. In ker vidim, da si ponižana, te nočem še bolj poniževati in bi ti prav rad pomagal samo ako bi ti mogel. Pa — ali res ni nobenega pripomočka zoper to zalego?"

"Nobenega! Vsaj jaz ne vidim nobene rešitve nikjer. Ko bi jih bilo nekaj stotin, potem ja! Ampak jih je na milijone!"

"Hm! Kaj pa ljudje pravijo, ko to vidijo. Saj ljudje so tako premeteni, ali ne vedo nobenega sredstva?"

"Ljudje?" se je bridko nasmehnila smreka. "V trumah hodijo gledat razdejanje, jokajo in tarnajo in vijejo roke, a pravega sredstva ne ve nihče nasvetovati. Pravijo: ko bi bil takoj izprva, dokler je bilo le nekaj smrek načetih, posestnik dal v bližini vsako drevo posekati in posekani les z ljubim vred odpeljati in sežgati — da bi to bilo pomagalo. A sedaj? Sekajo in spravljajo, kar je odmrlo in padlo po tleh, a kdo bo posekal ves prostrani gozd in pa še tako mlado drevje poleg! Tukaj tudi človeška iznajdljivost odpove. Povem ti, dragi, da sem o ljudeh več mislila kot pa danes mislim. Kaj posebnega mora priti vmes, če naj ne poginemo vse brez usmiljenja. In to je edino, na kar še upam, da bo Bog vmes posegel in preprečil, da ne pogine vse kar je ustvaril."

"Hm, hm! Jaz bi pa mislil, da mora imeti Bog tudi čez policijo še policijo! In kakor skrbi, da drevesa ne zrastete do neba in se ne širite gori na sever — ne zameri, — tako mislim, da ima Bog pripravljeno kako posebno sredstvo, ki bo tudi tem prevzetnim tiskarjem šlo za kožo."

"Oh da bi res temu bilo tako!" je zdihnula smreka. Škorčeva misel pa jo je vidno potolažila. Hvaležno ga je zazibala na svojih slabotnih vejah in je pristavila:

"Pa res! Kar verjetno se mi zdi to, kar si rekel. Daleč po svetu greš, mnogo vidiš, zato pa tudi več veš kakor katera izmed nas, ki leto in dan samevamo tu v gorah... Da, da, tako bo in tako mora biti, zakaj ti hrošči in ličinke so postali že tako ošabni, da mora tudi zanje veljati, da napuh hodi pred padcem!"

(Konec prih.)

Moja mati.

Dr. Fr. Trdan:

EHI so proslavili pred dvema letoma petinsedemdesetletnico svojega plodovitega pisatelja Alojzija Jiraska. Med drugimi njegovimi spisi sem našel tudi pričujoči spomin na rajno pisateljevo mater, ki je tako ljubko pisan, da ga z užitkom prebira človek vsake starosti. Evo ga v slovenskem prevodu.

* * *

In zdaj o tebi, ljuba mamica! Ta nagovor mi je prišel sam od sebe, nehote, kakor da bi bila moja mati še tu. Kakor da še živi, je vstala pred mojimi očmi, dobra in ljubezniva. In če bi poprašal po njej vse, ki so jo poznali, posebno sosede, kristjane in judovsko družino, in če bi vsi o njej pripovedovali, bi se hvala o njej ne zmanjšala, celo narastla bi, in svetle barve na podobici njene ljubke prikazni bi prav nič ne otemnele.

Še zdaj, ko počiva ona že dvajset let na domačem pokopališču in prihajam jaz na počitnice, me v rojstnem kraju ta ali oni ustavi, da mi pripoveduje o moji materi: kako je bila dobra, kako rada je obdarila njega in njegovo družino, ali mu skrivaj kaj vtaknila, kako je podpirala njegovo staro mater tedaj, ko je bil sam pri vojaki in ji ni mogel pomagati; delila pa je dobrote tako, da nihče tega ni opazil.

V takih in podobnih izjavah ni bilo nikakega dobrikanja — nikaka captatio benevolentiae, tisti, ki so mi to pripovedovali, niso hoteli od mene ničesar imeti, ne tedaj, ne pozneje.

Naše hiše ni zapustil noben berač praznih rok. Na božični večer, ko so dobivali berači drugod repo in nekoliko graha, jim je moja mati napolnila vrečo s suhimi hruškami in jabolki.

V hiši je mati prva vstajala in druge budila. In potem je bila zaposlena do poznega večera, vodila je gospodinjstvo, pekarijo in gospodarstvo. Po dnevi skoro ni poznala počitka, zlasti ne ob času žetve, ko je bil oče na polju in je ona sama pripravljala koscem in žanjicam dojučnik, kosilo in večerjo in pospravljala po hiši in povrhu še skrbela za trgovino. Pozneje je tožila nad stopnjicami, nad visokimi starikavimi stopnjicami, ki so ji povzročale veliko truda, ko je ponovno hitela iz sobe v pekarijo, v prodajalno in nazaj v stanovanjsko sobo, dokler jih ni dal oče obsekati in ponižati.

In njena skrb za otroke! Imela jih je osem; izmed teh jih je šest ostalo pri življenju. Hišo je redkokdaj zapustila, na zabave ni hodila, razen enkrat v zimi, pa še to ne vsako leto, ko je pohitela doli v mlin k domači predstavi; tu je nastopala sestra He-

lena, pozneje pa jaz ali mlajša sestra Božena. Celo v cerkev ni mogla vselej.

Pri vseh teh opravkih pa je bila, posebno v mlajših letih, vedno vedrega duha; včasih je tudi kakšno zapela, zlasti če se je mogla za hip oddahnuti. Spominjam se, da je neko popoldne, ko sem bil — majhen še — sam z njo v sobi in se je česala, zapela tiisto ljubko: "Ko lunica prijazno je sijala . . ."

Od tedaj je nisem več slišal peti. Skrbi za naš vsakdanji kruh so rastle in se množile, in ko je spoznala, da gre gospodarstvo rakovo pot, sta se skrbem pridružila še strah in bojazen za hišo in dom. Tedaj je petje utihnilo in nastopil je jok. In potem je mati mnogokrat jokala.

Moja mati je rada čitala; največ knjig je prebrala v letih, ko še ni bila poročena. Seveda je v našem mestecu bilo tedaj še malo knjig, izposojevali so jih v neznatni šolski knjižnici, ki jo je bil ustanovil Havlovicky. Iz te knjižnice je dobila tudi Robinzona; in tako sem jaz najprej izvedel iz materinih ust o samotarju, ki me je pozneje tolikokrat zaposlil.

Ko se je mati poročila, ji ni ostalo veliko časa za knjige, pa če je le mogla, je brala ali pa poslušala, če je kdo drugi bral. Iz mojih spominov mi je najljubši trenotek, ko sem bil še dijak; neko nedeljo sva sedela v sobi pri mizi in sem jaz prebiral "Zgodbe iz domačega kraja". Ko sem ji čital povest o "Mateju Grobjanu", so nama večkrat solze porosile lica.

Tudi ko sem postal profesor, mi je mnogokrat pisala. Polagoma pa je začelo ugašati njeno dopisovanje in je slednjič popolnoma prenehalo. Oslepela je — kakor oče — nekoliko pred smrtjo.

V spremstvu sestre Božene sem jo poslal v Prago. Operacijo je izvršil profesor Schoebl. O uspehih mi je poročal njegov pomočnik dr. Jan Deyl.

Mati je zopet videla, četudi ne tako jasno ko prej, pa videla je vendar svoj domači kraj, belo hišico s škodljami krito, s prizidom, z vrtičem; zopet je mogla pogledati v obraz svojemu možu, svojim otrokom, svojim vnukom.

Vendar ni ostala dolgo v naši sredi. Drugo leto po operaciji, l. 1887, je odšla v večnost po plačilo.

* * *

MODROSLOVEC IN OTROK.

Po B. Bl.

David Hume, angleški modroslovec in bogotajec, je bil povabljen na obed k nekemu prijatelju. Po obedu je zapustila gospa jedilnico in se podala v svojo izbo. Hume je bil dobre volje in je začel strašno udrihati po duhovnikih in veri. Prijatelj ga

prekine in pravi: "Čuj, če te imajo ljudje za brezverca, ne delajo ti krivice."

Mala hčerka, ki se je igrala v sosedni sobi, je čula te besede, stekla k materi in vprašala: "Mama, kaj pa je to brezverec? Prosim te, povej mi, jaz moram to vedeti." — Mati odgovori: "Brezverec je človek, ki ne veruje ne v Boga, ne v Kristusa, ne v nebesa, ne v pekel, ne v posmrtno življenje."

V nekaterih dneh Hume zopet pride, in hoče deklico pozdraviti in jo pobožati, kakor je imel navado. Deklica pa se mu iztrga iz rok in beži proč. Modroslovec kliče za njo: "Kaj pa je to? Saj ti nisem storil nič žalega?"

"Nič, ampak jaz se ne morem več s tabo igrati."

"Zakaj pa ne, ljubček moj?"

"Ker si brezverec."

"Kaj pa je to brezverec?"

"Brezverec je človek, ki ne veruje ne v Boga, ne v Kristusa, ne v pekel, ne v nebesa, pa tudi ne v posmrtno življenje."

Tedaj vpraša modroslovec: "Ali te to žali?"

"Seveda; hudo mi je zate, in jaz molim za tebe."

"A res? Pa kaj praviš ljubemu Bogu?"

"Jaz pravim: 'Dobri Bog, povej vendar temu človeku, da bivaš, sicer ne bo verjel.'"

Hume se nikdar v celem svojem življenju ni tako sramoval, kot v tem trenutku, ko ga je mali otrok grajal radi brezboštva. —P. Hugolin.

PISMO PREVZV. LJUBLJANSKEGA VLADIKE.

V ožjem krogu smo se spomnili prevzvišenega ljubljanskega škofa in mu poslali sinovski pozdrav. V odgovor smo prejeli to-le pismo:

V Ljubljani, dne 5. aprila 1929.

Venerabiles Patres!

Vašo dopisnico z dne 21. februarja sem že davno prejel. Čas je, da Vam to naznam in se Vam za spomin zahvalim.

Upam, da bo nameravani vseslovenski katoliški shod mogel prav lepo in na čast Slovencev uspeti. Navdušenost rada vse žrtvuje in pogumno premaguje vse zapreke. (Podčrtal urednik.)

Zdi se, da se bo pri nas država zares konsolidirala. Upanje nam daje dosedanje delo naše vlade.

Imam koadjutorja cum iure successionis (sc. univ. prof. Dr. Gr. Rožmana—Ured.), ki sem si ga iz Rima izprosil. On je izvrsten in se ga vsi duhovniki z narodom vred vesele.*

Mementote ad aram Vestri amici

† **Antonii Bonaventurae,**
episcopi.

Tudi mi v tujini se veselimo in mu iz dna srca kličemo: Bog Vas živi in Vas podpiraj pri težkem delu za blagor slovenskega naroda!

Laktancij o rimskih preganjajvcih.

Priraja Rev. Pavel Podbregar.

Sever in Daj, cesarja.

KO so se o vsem dogovorili, so določili prvi maj za slovesno proglasitev vladarjev. Vsi so gledali na Konstantina. Nihče ni dvomil o njegovem imenovanju. Vojaški in najodličnejši častniki, cvet legij, so nestrpnost pričakovali trenutka, da bo imenovan tudi Konstantin. Nekako tri milje izven mesta na nekem vzvišenem prostoru, kjer je nekoč tudi Galerij sprejel škrlat, so sklicali vojake. Ta prostor je krasila velika Jupitrova podoba. S solznimi očmi začne sivolasi vladar nagovor. Govoril je, da mu pojemajo moči, da si želi počitka. Oblast naj preide v močnejše roke in zato namerava imenovati nove cesarje. Vsi željno pričakujejo, kdo da bo. Razglasi Severja in Maksimina. Nastane splošno razočaranje. Tamkaj na tribuni je bil tudi Konstantin. Nekateri so menili, da je ta morda izpremenil ime. Hipno, vpricho vseh zagrabi Galerij Daja in ga potegne k sebi. Slednji odloži plašč in vstopi v sredo. Množica samo vpraša, kdo da je in odkod. Sicer si pa nihče ne upa ugovarjati, dasiravno so bili presenečeni pri teh imenovanjih.

Dioklecijan pokrije Daja s škrlatom, ki se sam nazivlje odslej Diokles. Vstopi v voz in odpeljejo ga v domače mesto (Split.—Op. prev.).

Daj je bil pred nedavnim časom še pastir svojih čred. Pozneje je vstopil k vojakom. Hitro je napredoval v časteh in sedaj je cesar. Odločili so mu vzhod, da ga vlada. Mož, ki ne razume niti, kaj da je vojaška umetnost, niti se ne spozna na državne posle, postane voditelj vojaških krdel.

Galerij — samovladar.

Ko je Galerij samovoljno izpodrinil oba stara vladarja, se je smatral za edinega vladarja sveta. Konstantina je zaničeval, kajti ta je bil po naravi mehak in plemenit in oviran v marsičem radi rahlega zdravja. Pričakovali so v splošnem, da ne bo dolgo živel. Če se to ne zgodi, se bo težko šlo preko njega. Galerij je imel prijatelja Licinija, starega vojaškega tovariša, ki mu je bil zaupno vdan in svetovavec v vseh važnih zadevah.

(Dalje prih.)

GLASOVI

od

Marije Pomagaj

P. Benigen.

Petletnica ameriških Brezij.

Za Slovence v Ameriki je bil zgodovinski dan pondeljek po prazniku Brezmadežne 1. 1923. Ta dan je bila sklenjena kupna pogodba za farmo, kjer so sedaj ameriške Brezje. Lastnica farme je bila protestantska vdova Mrs. Barnes. Farma obsega sto osemintrideset akrov po \$225.00, kar zneso \$30,050.00. Dvanajst tisoč smo morali plačati takoj, ostalo v desetih letih. O tem je pisal Rev. Hugo Bren, O.F.M., v članku "Naš narodni kolegij", tiskan v koledarju Ave Maria leta 1925.

Posredovavec med frančiškani in lastnico farme je bil Mr. John Jerič. Njemu se je posrečilo še \$25.00 pri akru okrniti, ker je zahtevala za akre \$250.00. Tako znaša skupna cena \$30,050.00. Po odplačanih \$12,000.00 je ostalo z vsemi pritisklinami dolga na farmi ravno \$19,000.00, za katere moramo plačevati letne obresti \$1140.00. Pred dvema letoma smo še dokupili hišo, sedaj imenovano "romarski dom" in tri akre njive, torej obsegajo ameriške Brezje 141 akrov.

Frančiškani

so se naselili na ameriških Brezjah spomladi 1. 1924. Kot varuh hiše je bil poslan brat Štefan Mihelič meseca maja. Kmalu za njim je prišel Rev. Blanko Kavčič, ki je za prvo silo uredil hišno kapelico in v njej maševal med tednom, ob nedeljah pa je imel vsako nedeljo dvojno službo božjo v cerkvi sv. Štefana v Chicagi. Ker je pa p. Blanko po treh

mesecih moral zapustiti ameriške Brezje in iti v Clifton, N. J., na pomoč, je prišel za njim Rev. Hugo Bren, tedanji provincijski komisar. Z njim so postale ameriške Brezje sedež komisarijata Svetega Križa. Tu bo ostal sedež komisarijata v prihodnje.

Prst božje previdnosti

je, da so ameriške Brezje postale sedež frančiškanskega komisarijata in središče Slovencev v Ameriki. O tem pač malo vedo naši rojaki; zato jih bo gotovo zanimalo zvedeti, kako je prišlo do tega. Navedem tu nekaj zgodovinskih podatkov, in spoznali bodo vsi, da so ameriške Brezje bile nam dane res na priprošnjo Marijino, da so one prst božje previdnosti. Ker je slovenski narod res Marijin narod in je Marijino češčenje tako globoko v njem vkoreninjeno, je hotel Bog podeliti Slovincem v Ameriki Marijino božjo pot, ameriške Brezje, središče, kjer se naj zbirajo, kjer se naj ogrevajo v ljubezni do svoje nebeške Matere Marije, kjer naj se potrjujejo v edinozveličavni Kristusovi veri, kjer naj po Mariji dobivajo pomoč v svojih dušnih in telesnih zadevah.

Čez sedem let vse prav pride.

Ob petletnici ameriških Brezij naj spoznajo Slovenci širom Amerike in tudi v stari domovini, kako so redovniki sv. Frančiška prišli na ameriške Brezje, kjer so že pet let in kjer bodo ostali v pomoč Slovincem v prihodnje. Nizakor nismo nameravali pred

sedmimi leti naseliti se tukaj. Imeli smo drugi načrt in bili smo prepričani, da bomo z njim tudi uspeli. Čeravno smo pa bili več kot gotovi, da bomo imeli svoj narodni kolegij v Pennsylvaniji, je pa Bog hotel, da smo par let pozneje prišli na sedanje slovenske ameriške Brezje.

Naslednje vrstice bodo pojasnile čudovito pot božje previdnosti in pokazale, kako je Bog hotel ne drugod kot v središču Združenih držav, nakloniti Slovincem pravo in lastno središče, prav tukaj, kjer že letos obhajamo petletnico ameriških slovenskih Brezij. O tem se dosedaj še ni nič pisalo med Slovenci in prav je, da zvedo zdaj o petletnici ameriških Brezij iz zgodovinskih podatkov, ki jih tu objavimo, zakaj smo tukaj, kako je prišlo do tega. Rekli boste, da čez sedem let vse prav pride.

Z veseljem se spominjam

velikega navdušenja glavnih odbornikov slovaške katoliške Jednote, ko sem leta 1922 z njimi govoril in smo si dopisovali o skupni naši zadevi. Ta skupna naša velepomembna zadeva je bila postaviti naš narodni kolegij na farmi slovaške Jednote v ... dletown, Pa. Komisariat sv. Križa je bil ustanovljen ne samo za Slovence, temveč tudi za Slovake in Hrvate. Določba iz Rima je bila, da ostanemo vsi redovniki sv. Frančiška vseh teh treh narodov toliko časa skupaj v tem komisarijatu, dokler ne bo imel vsak teh narodov za se dosti moči, da si ustanovi svoj lastni ko-

misarijat. Od leta 1912, ko je bil ustanovljen naš komisarijat, smo bili skupaj vsi trije narodi do l. 1927, ko so Hrvati ustanovili svoj lastni komisarijat. Slovaki so pa še zdaj skupno z nami. Pa v doglednem času, morda že to leto, dobe tudi oni svoj lastni komisarijat. Tako bodo tu v Ameriki mesto enega kar trije komisarijati, katerih matica je bil naš komisarijat Sv. Križa.

Pred sedmimi leti še ni bilo mogoče misliti na tako delitev. Zato smo sklenili, da se za vse tri narode postavi prepotrebni narodni kolegij, v katerem bi se vzgajali dijaki za duhovski stan v našem redu. Le tako bi bili ameriški dijaki teh treh narodov usposobljeni postati dušni pastirji in misijonarji vsak med svojim ljudstvom.

Ta načrt bi se bil uresničil najlažje in najhitreje na velikanski farmi slovaške katoliške Jednote v Middletownu, Pa. Za to idejo so bili vneti in navdušeni vsi glavni odborniki slovaške Jednote. Še imamo spravljene te liste v našem arhivu, katere objavimo tu v dokaz, da se je že pred sedmimi leti delalo za naš narodni kolegij.*

Marblehead, O., 24. Aug. 1922.

Rev. Benignus Snoy, O. F.M.,
62 St. Marks Place,
New York, N. Y.

Milý Vel'ebný páne:—

Váš ct. pripis z dňa 19 Augusta, som dostal, jeto velice výborna mišlenka, a ja to seh zvalujem ale cela ta vec patri do konvencie, a konvencia je blízko, teda predložime to tam, úfam že aj vý sami budete sa usilovať tam prísť, a páru slov povedať bratom delegátom.

Som vám v úcte oddaný,

Andrew H. Dorko, Predseda K.J.

Scranton, Pa., 15. sept. 1922.
Rev. Benignus F. Snoy, O.F.M.,
62 St. Marks Pl.,
New York, N. Y.

Velebný pane:—

Na Váš ct. dopis zo dňa 19. m. m. ohľadom mojej mienky stranivá vybudovania slovenského seminária na pozemku Katolíckej Jednoty v Middletown, Pa., v ktorom by boli vychováni kňazi pre náš slovenský národ, pre veľkú zaujatost' v obchode až teraz môžem Vám odpovedať a zároveň oznámiť, že s myšlienkou Vašou úplne súhlasím a na kol'ko je to v mojej moci, snahu Vašu podporovať budem.

Zostávam

Vám v úcte oddaný

Michael Bosak.

P.S. Za odpustene. Že pozde odpovedam lebo som bol preč z domu.

M. B.

Cleveland, O., August 21, 1922.
Franciscan Fathers,
Commissariat of the Province of
The Holy Cross,
62 St. Marks Pl., New York, N.Y.

Very Reverend Father:—

Váš Ctený list z dňa 19 Augusta som dostal, ktorý predložím budúcej konvencii Prvej Katolíckej Slovenskej Jednoty, a mám nádej že žiadosti Vašej bude vyhoveno.

Čo sa týka mojej osobnej mienky o Vášom Návrhu, odpovedam že je chvályhodný a každý oprávdivý katolík má by ho podporovať.

S náležitou úctou značím sa

M. Senko, tajomník K. J.

Middletown, Pa., 11. aug. 1922.
Vysoko dôstojný pán
Benigen Snoy,
62 St. Marks Pl., New York, N.Y.

Vysoko dôstojný pane:—

Na Váš ctený dopis z dňa 9. augusta.

Plán Vašej vysokodôstojnosti, založiť seminár pre slovenských žiakov na pozemkoch Jednoty, je chvályhodný. Protidôvodov nemám, až na ten, či by biskup dovolil postaviť seminár na pozemkoch, na ktorých je už sirotinec spravovaný ženskou reholou?

Budúceho mesiaca, 18-23 septembra budeme mať konvenciu v Bethleheme, Pa. Po mojom súde bolo by dobre, keby Ste pri tejto príležitosti osobne rozložili svoj plán hl. úradníkom a prípadne i konvencii. Neznajúc podrobnosti plánu, nemôžem ešte povedať v jakej miere som ochotný k jeho realizovaniu prispieť, ale som zaň.

Články Vašej vysokodôstojnosti o tejto veci budú mi vítané.

V úcte Váš oddaný

Joseph Hušek.

Wilkes-Borre, Pa., 21. aug. 1922.
Rev. Benignus F. Snoy, O.F.M.,
62 St. Marks Pl., New York, N.Y.

Velebný pane:—

Na váš list z dňa 19ho t.m. v ktorom spomínate myšlienku vyššej Slovenskej Školy v Amerike a žiadate moju pomoc aby škola táto postavena bola v Middletown, Pa., na pozemku Katolíckej Jednoty, odpovedám vám že s radostou zaujmem sa tejto tak chvalitebnéj veci nakoľko moj vplyv a dobra rada postačovať bude.

Predbežne ale dobré by bolo keďby ste túto myšlienku rozjaštril kroz Rev. Anthony Zakoviča, totiž aby on poschovaval sa s našim Redaktorom Jozefom Hušekom a prípadné keď to za dobré uznaju aj v organe Jednota niečo o tom napísal.

Okrem toho dobré bude keď predostrete túto vec nášemu Duchovnému Rev. Andrej Pavčo, Hazelton, Pa., aj ostatným hl. úradníkom ktorých addressa tu vám pripojujem. Čas je kratky ku Konvencii a preto vyžaduje sa rychlejšie práce aby táto vec na-

*) Gradivo za zgodovino ameriškich Slovencev.

ležite delegatom v jejich rozhodnutu predostreto bolo.

V nadeji že Pan Boh a Svatý František budú na pomoci k uskutočneniu toho veľkeho diela. V hlbokovej úcte som,
Vám oddany,

A. V. Kozak, Pokladník K.J.

Slovenský seminár v Amerike.

V kalendáru Jednoty z roku 1918 Rev. H. Fraštacký sa prímľúval za to, že by bol . . . ktorý bol vtedy duchovným ústavu K. J., že by bol postavený seminár pre slovenských žiakov, kde by sa vzdelávali za kňazov. Takýto ústav je veľmi potrebný a v nasledovných riadkoch chcem poukázať, jaké východy by z toho vyplývaly pre slovenský národ, keby slovenský seminár v Amerike bol postavený a jako ľahko sa to dá s dobrou vôľou previesť.

Nech si každý prečíta tieto riadky a nech rozmýšľa o jeho potrebnosti a nech potom dl'a svojej moci podporuje tento ústav.

Isté je, keď K. Jednota podporí túto snahu a pomôže ku postaveniu semináru pre vzdelávanie slovenských klerikov pre duchovný stav, s tým veľké dielo prevedie v prospech seba i v prospech celého slovenského národa, ktorému zabezpečí budúcnosť v Amerike. Takýto ústav už mal byť dávno postavený v Amerike, ale ani teraz není neskoro ho postaviť, len sa treba do toho dať spojenými silami.

Keby budúca konvencia K. J. sa priaznive vyslovila ohľadom seminára kňazského seminára a dovolila takýto ústav postaviť na svojich pozemkoch, na farme K. J., bola by to veľká pomoc pre napredovanie slovenského národa. A preto nech úradníci i delegáti o tejto záležitosti rozmýšľajú, jaké výhody by z toho mala organizácia i celý národ a nech dl'a toho priaznive vybaví túto záležitosť na konvencii.

Za obletnico: Naš prvý slovenski novomašník, Rev. Benedikt Hoge, O.F.M., med svojimi družicami.

Slovenský seminár v Amerike je potrebný, lebo v druhých semináriach slovenskí študenti, ktorí sa chcú venovať kňazského stavu, nemajú príležitosti sa naučiť slovenčine. Jako môže kňaz účinkovať pre osadu, keď nezná reč ľudu? Pritom sú veľké ťažkosti spojené s tým, že by klerici boli posielaní do starej vlasti, aby sa tam učili slovenčine. Preto musíme si ich tu v Amerike vychovávať, keď chceme mať tuná mat' slovenských kňazov.

Slovenský seminár sa dá ľahko uskutočniť pod vedením slovenských Františkánov. Keď oni dostanú pozemok, kde budú môcť budovu postaviť, potom oni sa postarajú o to aby seminár sa čím skorej uskutočnil, bo oni si vzali za ich životný cieľ pracovať na vinici Pána ku väčšej sláve Božej. Národ by im vďačne pomáhal, keby videl, jako sa im dielo s pomocou Božou darí, jako Františkáni vychovávajú budúcich kňazov v národnom duchu a v reči ich otcov.

Z tohoto seminára výndu dobrí kňazi, ktorí sú oduševnení pracovať pre slávu Božiu a pre po-

zdvihnutie svojho národa. A národ bude pýšny na dielo, ku ktorému priložil svoju pomocnú ruku, keď mu môcť ukázať:

"Hľa týchto sluhov Pána som si ja vychoval!"

V kostoloch sa ozývajú modlitby, vznášané ku Bohu, aby Boh milostive poslal dobrých kňazov medzi národ. A tuto sa otvára cesta aby slovenský národ v Amerike dostal dobrých kňazov.

A bola by to aj pomoc a veľká potecha terajším slovenským duchovným, ktorí by videli ten kňazský dorost a tešili by sa, že budú mať hodných nástupcov na svoje miesto. Slovenský duchovní s boľast'ou pozorujú, jako sa slovenská mládež odcudzuje svojmu národu, lebo nema dost' učiteľ'ov, ktorí by ho vyučovali v materskom jazyku. Mládež sa odcudzuje nielen slovenskej kostolnej osade, lež aj slovenským spolkom a organizáciám a tak všetko, čo je slovenské upáda. Starí sa pomíňajú a mladí nenastupujú na ich miesto, bo za mladosti neboli ku tomu pridrži-

Teda spolubratia v Kristu a národe pomáhajte pri uskutočnení slovenského seminára!

Potreba slovenského seminára v Amerike.

V predošlom článku som poukázal na to, jak potrebný je slovenský seminár v Amerike, kde by budúci kňazi vyučovaní v materskom jazyku.

Ale mimo toho seminár by mal blahodárny vplyv aj na rozvoj farských škôl v slovenských osadách, bo kňaz, ktorému slovenská reč žiadne ťažkosti nerobí, pričinoval by sa, aby aj deti sa v reči svojich rodičov cvičili a zdokonaľovali. Viera pomáha ochrániť materský jazyk, lebo učí čtiť otca i matku a ich pamiatku a tak vyučovanie príkazov viery a náboženstva vedie ku uctievaní dedičstva po rodičoch a bola by do mladých srdiec vštepovaná láska ku materskej reči, za ktorú sa v pozdejších rokoch nebudú haňbiť.

Z tohoto uvažovania vychodí, jaký nepriamy ošoh duševný by vyplýval zo slovenského seminára pre národ vo všeobecnosti a pre K. Jednotu zvlášť, že by deti vo farnost'ach sa neodcudzovaly národu.

K. Jednota je štedrá mati pre svojich údov, ktorým už veľkú pomoc dala, prečo by nemohla byť štedrá aj v tom prípade, keď sa jedná o postavenie takej dôležitej ustanovizne, jako je slovenský seminár?

A či sa ku tomu vyžadujú veľké obete od Katolíckej Jednoty? Nie. V prvom rade je potrebná dobrá vôľa. V prvom rade je potrebný pozemok, ktorý by bol zabezpečený pre seminár. O ostatné sa postarajú slovenskí Františkáni, ktorí sú vo Spojených Štátoch sdružení v komisariáte provincie sv. Kríža, ktorý komisariát bol založený vo Spojených Štátoch 1. augusta 1912, teda práve pred desať rokami. Je nás 35 reholníkov a máme do-

teraz vo svojej správe 11 farností vo Spojených Štátoch. Keby seminár bol postavený, postarali by sme sa, aby dostal profesorov a učiteľov, ktorí by mladíkov učili a pripravovali pre ich budúce povolanie.

Kde by bolo najpríhodnejšie miesto pre seminár? — Na farme Jednoty by bolo pre tento ústav najprimeranejšie miesto a ťažko by bolo nájsť lepšieho miesta na ten cieľ. Tam by sa mohla uskutočniť táto myšlienka, keby tam bol zaistený pozemok.

My Františkáni nežiadame od K. Jednoty peniaze, len o pozemok, na ktorom by sme seminár mohli postaviť. Peniaze na postavenie seminára by sme si naskladali, bo dobrí ľudia by na tento cieľ vd'ačne obetovali a ponevác my veríme, že vo spoleení je sila, sbierali by sme medzi Slovákmi, Slovincami i Horvatmi na tento cieľ. Náš komisariát by sa stal strediskom slavianských reholníkov, prislúchajúcich do Rádu sv. Františka. Keď sa takto reholníci troch slavianských národností spoja ku prevedeniu spoločného ciela, budú môcť previesť niečo veľkolepého, znamenitého, čo zaiste bude slúžiť aj ku sblíženiu slavianských národov.

Jeto veľká myšlienka, uváženia hodná a slovenský národ by v uskutočnení tejto myšlienky vývodil, keby dal základ — pozemok — ku postaveniu tohoto duševného strediska.

A tak táto konvencia K. J., na ktorej chceme predniesť svoju prosbu o pozemok na farme Jednoty, bude značiť veľmi mnoho v budúcnosti, lebo z toho malého začiatku, ktorý nám K. J. dá, môže sa vyvinúť veľkolepý ústav, ktorý bude vážnym činiteľom medzi slavianskými národami v Amerike.

Daj Bože, aby ste bratia a sestry v Kristu a národe dôležitosť tohoto podniku uznali a dl'a toho, aby aj vaši delegáti na konvencii tento podnik podporovali!

Oklic Jednoti (Predsednika).

Údom Katolíckej Jednoty do pozornosti.

Ctení spolubratia v Kristu a národe:

Obraciam se na vás, údov Prvej Katolíckej Slovenskej Jednoty, aby ste nám pomohli previesť myšlienku, ktorú zaiste s radosťou uvítate, lebo bude slúžiť nielen pre dobro vašej organizácie, lež i pre dobro slovenského národa.

Zaiste vám je známo, že dosiaľ nemáme v Amerike žiadnu vyššiu slovenskú školu. O uskutočnenie tejto myšlienky sa zaujímal slovenská verejnosť, ale svetová vojna to prekazila. Teraz je čas znova túto myšlienku oživiť. Predovšetkým je nám potrebný slovenský seminár, kde by boli vychovávaní slovenskí kňazi. Potreba takého seminára je veľmi súrna, ponevác slovenskí kňazi, vychovávaní teraz v Amerike, nemajú príležitosti vycvičiť sa dokonale vo svojej materinskej reči.

Tejto súrne potrebe chce odpomôcť Rehol sv. Františka. Chceme postaviť seminár pre výchovu kňazov a žiadame, aby vaša organizácia bola nám v tomto bohumilom podujatí nápomocná. Farma Katolíckej Jednoty v Middletown, Pa. je ideálnym miestom, kde by takýto seminár mohol byť postavený a preto chcem na budúcej konvencii K. J. predniesť žiadosť aby na farme Jednoty nám bol daný pozemok, či do daru alebo do prenájmu, kde by sme mohli vybudovať seminár pre výchovu kňazov.

Zaiste uznáte, jaká by to bola výhoda pre vašu krásnoduchú organizáciu i pre celý slovenský národ, keby vo Spojených Štátoch jestvoval slovenský seminár, kde by boli vychovávaní kňazi v slovenskom duchu. Potom by sme sa nemuseli obávať o budúcnosť slovenského národa v Amerike, keby sme mali ústav,

kde by Slováci si sami vychovávali svojih kňazov.

Toto je môj návrh, ktorý chcem predložiť na budúcej konvencii K. J. Žiadam vás všetkých, spolubratia v Kristu i národe, aby sa prihovorili za tento návrh na spolkovej schôdzi, aby aj váš delegát sa zaujal za našu žiadosť a ju podporoval, keď na konvencii bude prednesená.

Vy znáte dobre, jaký dôležitý význam má kňaz pre slovenský národ a preto vás žiadam, aby ste podali svoju pomocnú ruku našej reholi, keď sa chceme postarať, aby pre slovenský národ v Amerike boli dochovávaní roduverní kňazi, ktorí znajú spolucítiť so svojim národom a znajú jeho potreby a túžby.

Od vašej organizácie nežiadame žiadon peňažitý dar. Žiadame len miesto, kde by sme mohli postaviť seminár pre výchovu slovenských kňazov a dúfam, že nás v tomto bohumilom podujatí budete podporovať.

Dúfam, že spojenými silami budeme môcť tento bohumilý podnik s pomocou Božou uskutočniť a že pomocou vašej organizácie postavíme slovenský seminár, ktorý každý Slovák-katolík si tak túžobne žiada.

Zostávam váš Bohu oddaný brat v Kristu i národe

Andrew H. Dorko,
predseda K. J.

Oklic Jednoty (Komisarija).

Slávnej konvencii Prvej Katolíckej Slovenskej Jednoty.

Ctení bratia, hlavní úradníci a delegáti:

Niže podpísaný obraciam sa na slávnu konvenciu P.K.S.J. s nasledovnou prosbou:

Slovenskí Františkáni vo Spojených Štátoch, spadajúci do slavianského komisariátu provincie svätého Kríža v Slovinsku, žiadajú si postaviť seminár, vo ktorom by sa mladíci vzdelávali a chystali ku duchovnému stavu a

za kňazov rádu sv. Františka. Nemôžu si zakúpiť potrebný pozemok a preto sa obracajú s prosbou na slávnu konvenciu K. J., aby im dala pozemok na farme Jednoty v Middletown, Pa., kde by mohli postaviť seminár.

Túto prosbu podporujeme nasledovnými príčinami:

Takýto seminár alebo vyššia škola je veľmi potrebný pre slovenský národ v Amerike, aby si mohli svojich kňazov vychovávať v národnom duchu.

Mala by z toho osoh aj K. J., pretože kňazi, vychovaní pri podpore Jednoty, by sa starali aj o rozkvet organizácie v tých farnostiach, kde by účinkovali po svojom vysvätení.

A tak K. Jednota, jako dobrá mati, ktorá sa stará o svojich údov, veľmi by prospela sebe i národu, keby umožnila, aby budúci kňazi v slovenských farnostiach boli vychovaní tak, aby zostali verní svojemu národu i reči. S tým by napomohla že by slovenský dorost bol utvrdzovaný vo viere i v národe a tak by z toho vyplynuly výhody časné i večné.

Preto vás, ctení bratia v Kristu i národe žiadam, aby ste slovenským Františkanom dovolili postaviť seminár na farme K. Jednoty.

Zostávam váš v Kristu a národe oddaný

Fr. Benigen Snoy,
komisarij.

* * *

Taka sloga in navdušenje veje iz zgoraj navedenih pisem glavnih odbornikov slovaške katolíške Jednote, da nisem imel niti najmanjšega dvoma za dosego narodnega kolegija. Še bolj sem bil v tej veseli misli potrjen, ker je bila v istem letu meseca septembra še napovedana konvencija slovaške Jednote v Bethlehemu, Pa. Predsednik Dorko je izdal na člane celo poseben oklic, da bi podpirali ta predlog in mu

zagotovili dovoljno rešitev. Istotako je nekaj člankov, objavljenih v glasilu Jednote, imelo namen pridobiti člane za to lepo, koristno in potrebno idejo. Načrt sam je bil jako ugoden in lahko izpeljiv, da se namreč na lastnem posestvu Jednote v Middletownu s skupnimi močmi sezi da kolegij s samostanom. Tako je bilo vse lepo urejeno in pripravljeno za konvencijo. Težko sem pričakoval dneva njene otvoritve v trdni nadi, da bo konvencija slovesno potrdila željo ne toliko moje kot vseh glavnih uradnikov Jednote. Celo povabljen sem bil na konvencijo in z veseljem sem šel v Bethlehem, popolnoma svest si zmage, ki bo prinesla trojnemu narodu, namreč Slovakom, Hrvatom in Slovencem nepopisno veliko in trajno korist.

Duhovni sobratje, katerih je bilo lepo število, so vsi odobravali zasnovano idejo. Zato sem bil veselo razporejen na banketu zvečer, ko je nad pet sto delegatov in povabljenih odličnih gostov bilo zbranih in so razni ameriški in slovaški veljaki govorili, kakor je običajno pri takih prilikah.

Drugi dan se je pričelo pravo delo konvencije. Naročil sem duhovnim sobratom, da naj se za skupno našo zadevo čvrsto potegnejo, kadar pride na vrsto, kar so mi tudi obljubili. Tako sem se že pozno, pa vesel, da bo zmaga gotova, povrnil s par sobratmi domov, ker so me klicale stanovske dolžnosti.

Težko sem čakal odgovora. Vsak dan se mi je zdel strašno dolg. Naposled pride odgovor, pa ne tak, kakršnega sem pričakoval tako trdno in mislil po vsem tem, kar sem slišal, ne more biti drugačen kot: konvencija je z navdušenjem sklenila, da se postavi narodni kolegij na posesti Jednote v Middletownu. Pa kaj berem? "Konvencija ne privoli postaviti narodnega kole-

gija na farmi Jednote v Middletownu." Kako me je dirnil ta nepričakovani odgovor! Tako lepo je bilo vse napeljeno, tako navdušeno za to idejo, pa zdaj tak negativen odgovor. Mislil sem, to ni mogoče, to ni res. In vendar odgovor je bil jase. Koliko razočaranje, posebno, ker še nisem vedel, kaj je bilo krivo in zakaj je konvencija odklonila predlog, za katerega so bili vsi glavni odborniki Jednote. Kmalu sem pa zvedel, kdo in kako je povzročil tako izpremembo, da je bila konvencija naenkrat proti predlogu. Zelo me je zbolela ta novica. Torej zaman ves moj trud, zaman vse moje prizadevanje za ta blagi in koristni namen! . . . Ko bi bil tedaj dotični pri meni — bil je namreč eden sam, ki je podrl ves načrt — bi mu bil zaklical s Cezarjem: Et tu mi Brute! . . .

Tolažil me je pri tem porazu moj najboljši namen, ki sem ga imel z vso to akcijo; tolažila me je zavest, da sem za to idejo storil vse, kar je bilo v moji moči z besedo in peresom. Zadosti mi je bila pri tem razočaranju moja dobra volja koristiti trem narodom. Zgodilo se je tudi meni, kakor marsikomu po pregovoru: človek obrača, Bog pa obrne.

Dolgo me je bolel ta tako nepričakovani neuspeh. Tedaj si nisem mogel razložiti, da je bilo sploh mogoče preprečiti to prekoristno idejo, za katero je bilo vse navdušeno. Tem hujše me je zadela ta novica, katere nikakor nisem pričakoval. Hud, silno hud je bil ta udarec zame. Vendar, s pomočjo božjo sem ga prebolel. Šele čez par let sem spoznal, da je Bog pripustil ta poraz in dal zanj veliko nadomestilo, namreč **slovenske ameriške Brezje.**

Teh bi pač nikdar ne imeli, ako bi se bil posrečil prvi načrt in bi bili postavili svoj narodni kolegij na farmi slovaške Jednote v Middletownu. Zdaj po sedmih letih, sem pa iz srca vesel, da ni

naša nekdanja ideja uspela in sem hvaležen Bogu za nepričakovani poraz. Zdaj vidim jasno prst božji v tem, kar mi je bilo tedaj tako težko.

Zakaj?

Pred sedmimi leti nismo nikakor pričakovali, da bo Rim dovolil ustanovitev novih komisarijatov. Prosilo se je sicer za enega, pa odgovor je bil: ostanite skupaj. In ostali smo vsi trije narodi skupno v komisarijatu sv. Križa. Šele pred avema letoma je Rim dovolil, da se je ustanovil hrvaški komisarijat. Kakor se čuje, bo pa to leto, ali vsaj v bližnji prihodnosti ustanovljen tudi slovaški komisarijat. Torej mesto enega, bodo kar trije slovaški komisarijati v Ameriki.

"S cveticami te venčamo."

Zdaj pa vzemimo slučaj, da bi imeli v Middletownu skupni samostan in narodni kolegij za vse tri narode na posesti slovaške Jednote. S časom bi dobil vsak teh treh narodov svoj lastni komisarijat in Rim bi odločil, da gredo redovniki iz skupnega samostana vsak v svoj lastni komisarijat. Zgodila bi se ločitev, kakor se je za Hrvate, tako tudi za Slovake in se je v resnici ravno kar zgodila. Samostan na slovaški farmi in kolegij bi bil slovaški in mi bi si morali vnovič iskati gnezda. Zato vidimo, kako je božja previdnost tedaj poskrbela za nas, da nismo uspeli s svojim

načrtom za narodni kolegij pri Slovaki. Koliko bi bilo za nas s tem zamujenega, če bi si morali šele zdaj postaviti svojo zibelko. Ko bi ostal prvotni načrt v veljavi, da ostanejo vsi trije narodi vedno skupaj v enem komisarijatu sv. Križa, tedaj bi bila škoda, da se ni posrečilo sezidati skupnega narodnega kolegija v Middletownu. Ker se je pa vsak teh treh narodov toliko opomogel v teku let, zato je tudi dobil vsak svoj komisarijat in je prišlo do ločitve.

Drugi razlog, da smo lahko iz srca veseli in hvaležni Bogu je pa ta, da so ameriške Brezje nekako naravno središče Slovencev v Ameriki in torej lažje vsem dostopne. Bog je hotel dati Slovincem pripravno mesto, kjer se naj ustanovimo. In ker so Slovenci posebni častilci Marijini, pravi Marijin narod, zato imajo po dobroti božji zdaj tudi tako primeren kraj, kjer se naj zbirajo, kjer naj imajo svojo božjo pot v Ameriki, ki jim je v stari domovini tako ljuba in draga, namreč Marija Pomagaj na Brezjah. V nadomestilo onih, imamo Slovenci v Ameriki zdaj ameriške Brezje.

V letošnjem maju

že obhajamo petletnico, odkar smo jih dobili sinovi sv. Frančiška v posest. Tu je zdaj naš narodni kolegij, tu je tudi novicijat ali zibelka našega komisarijata. Koliko se je zvršilo za napredek ameriških Brezij v teh petih letih, o tem je zadosti znano vsem, ki so v tako obilnem številu prihajali k Mariji Pomagaj na ameriške Brezje; o tem ste leto za letom brali v Glasovih od Marije Pomagaj, kjer se je Vam sproti poročalo o vsem, kako napredujemo na slovenskih ameriških Brezjah.

Najiminitnejši dogodek

za petletnico ameriških Brezij bo pa brez dvoma **vseslovenski** katoliški shod 6., 7. in 8. julija.

Ta bo krona našemu prizadevanju in našemu napredku na ameriških slovenskih Brezjah, kjer se bodo zbrali vneti častilci Marijini prvokrat pri svoji Materi v tolikem številu, kakor še nikdar v Ameriki, kjer ji bodo ponovili svojo udanost in ljubezen, kjer se ji bodo iz srca zahvalili, da jim je res na čudoviti način naklonila tako pripravno središče — slovenske ameriške Brezje,

ki naj ostanejo vedno središče in zavetišče Slovencev v Ameriki.

* * *

Zahvala č. oo. frančiškanom.

Podpisana tem potom izreka-va udano zahvalo č. gg. frančiškanom za veliko naklonjenost ki so jo nama izkazali s tem, da so nama od njihovega General. Ministra v Rimu izposlovali odlikovanje s krasno diplomom sv. Frančiška. Nikakor ne smatrava

tega za zasluženost, pač pa si bova to naklonjenost ohranila v blagi spomin ter si bova prizadevala vse storiti, kar bi služilo v prospeh in napredek slovenskega frančiškanskega komisarijata v Ameriki. Tako bova vsaj deloma postala vredna visokega odlikovanja.

V Clevelandu, 22. marca 1929.

Anton in Antonija Grdina.

Iz našega ofisa.

ZAHVALE.

Javno se zahvaljujem sv. Družini za dobljeno zdravje po nevarni bolezni. — Priporočam se ji še v bodoče.

Priloženo Vam pošiljam enega celoletnega novega naročnika.

Mrs. Anna J. Judnich, Detroit, Mich.

Zahvaljujem se Mariji Pomagaj, presvetemu Srcu Jezusovemu in sv. Tereziji za uslišano prošnjo. Na njih priprošnjo smo zopet zadobili ljubo zdravje. Iz hvaležnosti prilagam mali dar \$2.00.

Družina Mesoyedec, Houghton, Pa.

Zahvaljujem se Materi božji ni sv. Tereziji za uslišano prošnjo. Iz hvaležnosti Vam pošiljam mali dar \$10.00

Mrs. Anna & Miss Louise Novak.

Iz srca se zahvaljujem Mariji Pomagaj za uslišano prošnjo v težki bolezni mojega sina, kateri je na njeno priprošnjo zopet ozdravel. Iz hvaležnosti pošiljam mali dar.

Helen Moran, Gilbert, Minn.

Iz srca se zahvaljujem Mariji Pomagaj, Srcu Jezusovemu in sv. Tereziji za uslišano prošnjo.

E. P.

Cvetlice so darovali:

Mrs. J. Kuhel, Mrs. Smajdek, Mrs. Terstenjak, Mrs. M. Papesch, Mrs. N. Verbnik, Mrs. T. Chertveznik, Mrs. A. Udovich in Mrs. M. Beve.

Iz srca se zahvaljujemo vsem darovalkam, zlasti je pa še posebno hvaležen brat Zakristan, kateri je okrasil altar, da še ne tako. Bog plačaj!

Vsem našim blagim dobrotnikom naj Gospod Bog povrne z nebeškimi darovi!

Darovi za cerkev Marije Pomagaj:

Mrs. Frank Markovitz (devetdnev. \$1), Mary Zakrajšek \$2, Frank Merkun \$2, Katarina Krvin (\$2, za okras sv. Jožefa) Mary Svigel 20c, Mary Uljan \$1, Amalija Pucel \$1, John Jager 75c, Mary Devjak 40c, Frances Jordani \$1, Rosie Mozina \$1, Frank Sajovec (\$2, za cvetlice), Andrew Glavach (\$5, za mol.), Frances Mesoyedec \$1, G. Bahoven \$3.25, Mary Pavlesich \$1, Andrew Tomec 50c, Družina Cepen \$4, Anton Prijatelj \$1, Neimen. Gilbert \$4, Frank Markovich \$1, G. Bahovec \$2, John Lahajnar \$2, Mrs. Skerbil 50c, John Rauch \$2, Anton Mrhar \$20.

Darovi za lučke pri Mariji Pomagaj in sv. Tereziji:

N. N. \$5, Anton Stegovec 30c, Alojzija Stopar \$1, Josefina Maček \$1, Frank Mrkun 50c, Anna Koren \$1, Johana Draganec \$1, Terezija Mertich 20c, Josephine Cimperman \$1, Veronika Rojko 50c, R. Znidar 50c, Mrs. J. Meglen 50c, Amalija Pucel 50c, Anna Hribar \$1, Ivana Mramor 10c, George Ahlin \$1, Frank Brozich 25c, Mrs. Kneževich 50c, Anna Skubic \$2, Mary Devjak 40c, Mrs. Gornik \$1, Mary Matesh 50c, Johana Perme \$1, Mlakar Angela \$1, M. Bokal \$1, Mrs. Kapsh \$1.50, Mary Pavlesich \$1, Karol Jakše 50c, Anton Prijatelj 50c, Neimen. \$1, Mary Jan 10c, Margaret 50c, Mary Pirnat 50c, Mrs. Kozlevčar 50c, Anna Plemel 50c, Anna Klobučar \$1, Mrs. Malerich \$1, Mrs. Pavc 50c, Mrs. Majerle 50c, Mrs. Stukel 25c, Mrs. Bavec 25c, Mrs. Udovich 30c, Albina Rangus 20c, Mary Zidar 50c, Marko Bluth 50c, Mary Kobal 40c, Veronika Rojko 20c, Mrs. Jakob Wahčič \$1.

Darovi za list Ave Maria:

Mary Zakrajšek \$1, Anna Koren \$1, Mary Jan \$1, Johana Derganc 50c, J. Zuban 5c, Ivan Bišan \$2, Ivana Kinkela 10c, Anna Podbregar 24c, po Mr. Frank Ulčar \$1, Neimen. \$2, J. Bahoven \$3.25, Družina Cepen \$1, Neimen. \$1, Mary Kolarich \$1, Katinka Schneller \$1, Helena Ambro \$1, Frances Debeljak 50c, Frances Croshal 50c, Jos. Lesjak \$2, Michael Kobe \$2, Uršula Ivšek 60c.

Darovi na kolegij:

Anton Bogolin \$5, Luka Dernovšek 50c, Anna Lambert 25c, John Zdražba 25c, Mary Pavlenich 50c, Mrs. Stows 50c, Anna Kral \$1, Katinka Schneller \$1.

Člani Apostolata sv. Frančiška so postali:

Mary Ponikvar \$10, Marko Kremesec \$10, J. Turnšek \$10, Ivan Valte 50c, Mary Gostečnik 50c, Boštjan Gostečnik 50c, Mary Valte 50c, Anton Planinšek \$5, Mary Hegler \$5, Frank Svigel \$2, Mary Golobich \$10, Math Golobich \$10, Agnes Pirc \$10, Lovrence Loazr \$10, Frank Loazr \$10, Anton Loazr \$10, Mary Hegler \$5, Agnes Korče \$10, Frances Jenko 50c.

Za sv. maše so poslali:

Mary Kastelic \$2, Mary Smuk \$2, Agnes Ribnikar \$1, Mrs. Babnik \$2, Frances Rojc \$1.50, Mary Zakrajšek \$2, John Molek \$1, Anna Mohar \$1, Mary Zirovnik \$1, Mrs. Svigel \$2, Josephine Maček \$1, Mimica Semenishnik \$1, Mary Blažič \$1, Math. Kremesec \$3, Uršula Bogolin \$1, Mary Otrin \$1, Mary Pike \$1, Peter Majerle \$9, Mrs. Pirc \$1, John Burgstaler \$1, Johana Krolnik \$1.20, Veronika Rojko \$1, Mary Fojs \$2, Louis Randel \$5, Mrs. J. Meglen \$1, Mrs. Lewistik \$1.50, Marko Bluth \$1, Frank Erjavic \$4, Mary Rosenberger \$1, Družina Crtalič \$1, Mrs. Johnson \$2, John Iler \$1.50, Ana Skubec \$5, Katarina Hladnik \$7, Mrs. Ray \$3, Mrs. Gornik \$1, Frances Smolnikar \$1, Katarina Fabec \$2, Frances Jordani \$1, Marjeta Sukle \$1.50, Mary Mateš \$1, N. N. \$1, John Molek \$1, Mrs. Sneder \$2, Mr. Klugar \$1, Mrs. Schneider \$3, Mary Zore \$1.50, Mary Vidmar \$1, Frank Okicki \$10, Anna Susman \$1, Mary Pavlesich \$5, Mary Hribar \$1, Neimen. \$5, Andrew Cajka \$4.50, Karol Jakše \$1.50, Družina Cepen \$4, Mrs. Kuhel \$2, Leopolda Bregantich \$1, Frank Gabriel \$1, Mihael Progar \$2.40, Mary Jan \$1, Josephine Meglen \$1, Mary Fabljan \$1, Margareta Philips \$3, Mary Bučar \$2, M. Klepac \$1.50, Katarina Osterman \$2, Mary Pirnat \$3, Neimen., Newark \$2, Margareta Jenko \$1, Mary Zidar \$1.50, M. Maček \$1, Frances Debeljak \$1, John Stublar \$6, Louis Majcen \$2, Neimen., Indianapolis \$5, John Jordan \$5.

V molitev priporočamo umrlo naročnika: Mr. Frank Pancek in Mr. Frank Skerl iz Barbertona, Ohio.

NOVE NAROČNIKE SO PONOVO POSLALI:

Mr. Joseph Grdina 4, Mrs. Mary Glavan 3, Mr. Frank Ulčar 21, Mr. Marko Mihelic 10, Mr. Anton Strukel 1, Mrs. Mary Kobal 2, Rev. Bernard Ambrozich 1, Rev. Odilo 2, Mrs. Antonija Nemgar 2, Mrs. A. Udovich 1, Mr. Marko Bluth \$1, Sami so se naročili: Mary Vebstar, St. Zupančič, Uršula Sever, Mary Jereb, Alojzij W. Lubic.

Naši mladini.

SLOVENE LITERATURE.

By Albina J. Wahcic.

(Continued.)

Prose Writings.

THERE was no Slovene literature until the 12th century and until the 15th it took the form of mere translations and some religious writings. The first Slovene literature, as such, was a work called "Brižinski rokopisi".

At the time of the Reformation there were three Slovene scholars, namely, Primož Trubar, who translated Luther's Bible and compiled a Slovene

lation of the Catholic Bible. It may be stated here that the Reformation was only significant in Slo-dictionary; Bohorič, who wrote a Slovene grammar; and Dalmatin, who wrote the first Slovenian trans-venia in so far that it served as a kind of starting point of Slovene writing. Lutheranism had absolutely no hold in Slovenia.

Among the Slovene philologists Miklošič, a master of thirty-two languages, was the greatest of the 19th century. Kopitar was a member of nineteen

universities; Chop accomplished the unification of the ancient and the modern in Slovene literature. Other philologists were Tominšek, Slovenian; Vuk, Serbian; Šafarik and Dobrovski, Bohemian; Kollar and Youngmann, Slovak. Slovene philology recreated past culture.

The Slovene historians gave expression to the social life. Among the foremost historians were Mencinger, Pleteršnik, Rajič, Jirečik, Rutar and Apih.

There are three types of Slovene literature: Realistic, Slavic in origin; Idealistic, influenced by the Western culture; Subjective, typically Slavic, and emphasizing religious life. Stritar and Tavčar have examples of Slovene idealistic writing. Realism in Slovenian begins with the Folk songs; among the writers of this form are Levstik (an example—"Martin Krpan"), Jurčič (peasant life), Murnik and Kersnik (city life). Slovene intelligentza understood idealism because they were not in reality Slovenians.

Levstik is the principal and best writer of the realistic type of literature. His tragedies are true to type and his analysis of social life is accurately portrayed.

The writings of Jurčič, a student of Levstik, portray the struggle of Slovene peasantry with the nobles. He developed historical facts. Some examples are: "Jurij Kozjak", "Spomini na deda", "Pasjoglavci". His books are very interesting ("Deseti brat"), although never profound. He has the power of narration coupled with a tinge of humor, but he is not a true type. His tragedies are comically treated.

Murnik is the realistic humorist. His works are traced to the folk songs. His style is far behind that of Jurčič. "Junaki" is an account of Slovenes in military life; "Nance" portrays the home atmosphere.

Slovene subjectivism may be defined as the Slovene ethical life. The writers in the group include Alešovec, Trdina, Rev. F. X. Meško, and Cankar, the greatest. The only example of subjectivism in

English classics is Chaucer's "Canterbury Tales". Tolstoi merely touches subjectivism. Cankar says "Objective art is nonsense; all art should be subjective." The writers of subjectivistic literature are not authors in the ordinary sense, rather they are spiritual leaders of the people.

The principal work of Alešovec "How did I educate myself" includes a clear and definite personal analysis; the struggle for Slovene schools; the role of the priests; the doings of the intelligentia. Another work is a "Picture of Ljubljana". He is a first class humorist, but his language is not comparable to artists like Levstik and others.

Trdina goes to Slovene folk songs for his works. One example is "Kako so nemškutarji prišli v Slovenijo". From Slovene mythology he extracts "Vile" and a man, a hero of Turkish wars, "Povesti Gorjancev".

Cankar is the peculiar phenomena of modern times. The nearest comparison is Tolstoi. Cankar's sentence is not a unit of thought, but a unit of emotion. To analyze Cankar is to express the entire psychic life of the Slavonic people.

"Moje življenje" (Spiritual Biography). — In this great work, among other subjects, Cankar treats of the relationship between the son and his mother; his outlook on life; his mother's death when he was only twenty; his affections. His interpretation of man is objective. Cankar's closing sentence in his book is "Man, this is the justice you have created for yourself." His works hold a man. If you read Cankar once you will read him again and again.

"Jernej's Justice" is another interesting work, speaking of a Slovene servant without education, living with Slovene peasants. After he had been with these people for forty years, the son of the family throws him out. The servant, however, knows the meaning of justice and forthwith goes from the mayor to the district court, to the judge and even to the emperor, who only understands German; all laugh at him and look upon him as a fool; he receives sympathy nowhere. Finally he returns home, sets fire to the house which burns to the ground and he perishes with it.

"Podobe iz sanj" (Visions) gives us a picture of the world at its business, the World War and the meaning of universal slaughter.

Other works are "Love's Fantasy", "Mimo življenja", "Milan in Milena", picturing a child grown up with social parties, social behaviour, actual life. Another phase which enters is the function of Mother in Folk song.

Cankar's characters create atmosphere. They are only phases of human life. Kurent is genius from social life; Jernej is an individualistic sort of

person; Milan in Milena traces the struggle between idealism and realism.

The translation of Cankar is very difficult. Cankar knows no heroes; he develops a situation and lets go. (To be continued.)

PISMA.

1114—10th Street
Waukegan, Ill.
March 23, 1929.

Častiti Gospod Urednik:

Tudi jaz bi rada prišla takrat v vaš list Ave Mariji in sem notri videla da je dosti dopisov od otrok moje starosti, in znajo lepo slovensko pisati. Sem si mislila da bi se tudi jaz oglasila v vašim listu.

Jaz sem 12 let stara in v šestem razredu v šoli "Materi Božji". Mi se dobro učimo v tej šoli, in imamo dobro sestro učiteljico. Mi se učimo Katekizem in kako slovensko pisati in brati.

Voščim vam vesele Velikonočne praznike in mnogo pirhrov. Spominjajte se mene v molitve in tudi jaz bom za vas molila.

Zdaj bom končala ta moj dopis da ne bo pre dolg, ker se bojim da ne bom dobila plača v Ave Mariji.

Vas pozdravlja
Odpustite vse napake.

Albina Belec.

Prečastiti Father:

Tudi jast pošiljam mali oglasek za v naš list "Ave Maria". Zahvaliti se moram naši Preblaženi Devici Mariji. Zaupanje v Marijo mi je ucepila že v detinsko srce moja dobra mamica. Da sedem let je že priteklo odkar sem bila na "Brezjah" pri Mariji Pomagaj v Starem Kraju. Videla sem polno spominkov in lepih zahval za ozdravljenje in pomoč pri Mariji. Premnogokrat nam je pripovedovala naša mamica kako Marija na čudne načine pomaga človeku ako se ji iz zaupanjem zateče. Zatorej moj resničen slučaj, ko smo nekega dne obedovali, in sem bila jako zapustlena sem na hitro požrla kost, vsi smo se prestrašili in poslušali, kedaj bom začutila bolečine. Po par dnevih sem šla iz mamo na sprehod za enih par blokov nisem nič čutila, kar naenkrat sem začutila velike bolečine po črevih tako da nisem mogla iti dalje. Ob tem času pa je mamica obljubila \$5.00 za Svete Maše k "Mariji Pomagaj" za Uboge Duše v Vicah. Zatorej priporočam vsakemu človeku v težavah naj se zateče k naši Nebeški Materi. Želim pa sama obiskat vsaj enkrat "Marijo Pomagaj" na Ameriških Brezjah.

Na Brezjah stanuješ
V Nebesih kraljuješ,
Le prosi Marija
V Nebesih za nas.

Konečno vas prav lepo pozdravljam in voščim vam Vesele Velikonočne Praznike.

Lep pozdrav za Brata Akurzija če so v vaši bližini.

Tinica.

St. Christina's School
Euclid, Ohio.

Častiti gospod Father Salezij:

Jeza me je pograbila ko sem vido da le punčke u Euclid nišejo. Bom še jaz poskuso Vam napisat kak fletn je tu na country pozim. Težko smo čakal snega ker mi boys se ne bojimo snega ampak več ko ga je lubš nam je. Koma čakamo da je recess in poldne. To imamo lote of fun. Valjamo se po snegu — kepamo, delamo sneženiga moža, in hills drsamo in sankamo to je lušn. Sestra pravi da otroci v mestu nimajo tak fajn ker nimajo tak velko yardo in ne playground. Tu pa je velk place vse na okol pa skačemo da je kaj. Povabim vse boyse iz Chicago na fight. Postavli smo velik snežen zid in napravil trdnavo. Ho, to bo pokalo. Imamo že snežene kroglice pripravljene. Pa tudi Euclidska dekleta imajo rada sneg. Skačejo kot zajc po sneg.

Admission pa je free. Sedaj pa Vas lepo pozdravljamo —
posebno **Rudy Kralj.**

Cleveland, Ohio, Mar. 10, 1929.
6310 Glass Ave.

Cenjeni Urednik:

Tudi jaz se oglašim iz Clevelanda. To je moje prvo pismo ki jaz pišem po slovensko in zato prosim oprostite moje pisanje če kaj ne bi bilo prav.

Jaz hodim v šolo Sv. Vida in sem v osmem razredu. Moji učiteljci je ime sestra Mary Marcelline. Bolna je že en teden, in vsi otroci je želimo lubega zdravja. In vam tudi moram naznaniti da imamo pri Sv. Vidu Orelovske vaje ker se jih vsi iz veseljem udeležujemo posebno kadar pridejo Father Jager k vaji in so voditelj Orela ki vidno napreduje pod njih vodstvom. In zato jim želimo lubega zdravja in da bi bili še dolgo let pri nas. In sedaj pa vas prosim da ne vržete tega pisma v vaš koš in če ni kaj prav prosim vas da popravite vi ker je to moje prvo pismo v Ave Mariji. In voščim vam vesele Velikonočne Praznike.

Mary Krnc.

Rothbury, Mich.
March 6, 1929.

Rev. and Dear Father:

Letters from Slovenian girls and boys in Ave Maria I like to read every time it comes. Letter from my sister Mary and my brother Rudolph, I think it was pretty good so I make my mind to write letter myself. I am ten years old and I am in third grade. This winter is pretty bad for us children because it is lot of snow.

It makes it pretty hard to walk to school. So I and my brother John, eight years old, when bad weather comes we stay home. Year before last I was and my sister Mary was to Holy Communion, it was nice and happy for us.

All of us children was thirty eight of us in Brunswick St. Michael church and Father Leckmen teach us Catechism and he was good to us children and we all like him well and we all were taken in the picture and we have one home.

Please Father I hope you wouldn't throw my letter in the waste basket.

Yours truly

Frances Snider.

P. S.:—Please Father let me know if you will take to publish a letter from mine good friend Florence Davison. She is not a catholic but she likes to read letters from children in Ave Maria. I teach her to pray Our Father and Hail Mary. And she told me that she would like to be a catholic too.

Rothbury, Mich., April 8, 1929.

Dear Rev. Father:

I received your card ok. and was sure glad to hear from you. I am not Slovenian, but I like to read Slovenian letters from boys and girls in Ave Maria.

I seen two letters from Mary and Rudolph Snider in there. I am twelve years old and go to public school. I am in the fifth grade. There is fifteen children going to our school.

My birthday is the fifth of August, then I will be thirteen years old. I have been to Brunswick in Catholic Church five times with Mr. Snider. I can say quite a few words in Slovenian language. My father is working in Muskegon in the Continental. He comes up most every Sunday and mother is in New

York. She was up to our place last Summer, she came a week before my birthday.

I live with my uncle and aunt about eight miles from Rothbury. Well, I do not know any more to write so will say good bye hoping to hear from you soon, as every yours

Florence Davison,
R. F. D. No. 1, Rothbury, Mich.

Euclid Village, O., April 8, 1929.

Častiti gospod striček:

Vam bodemo dali kar ime "striček" pa bo saj ne bodte hudi. Hočem Vam poročati kako smo preživeli postni čas. Je že pozno a vseeno povem kako je bilo. Otroci nismo hodili v "show" ampak k sv. križovem potu v torek, petek in nedeljo. Tudi veselje in plesa ni bilo v dvorani pod šolo.

Odkar smo dobili novega č. g. župnika naša fara zelo fajn napreduje. Naš father so Rev. Vukonič in se veliko trudijo za nas. Njih delo se vidi vsepovsod. Vse jih ima rado seveda mi otroci pa najbolj.

Sredi meseca marca smo imeli prvič 40 urno pobožnost. Bilo je zelo lepo. Članice Oltarskega Društva in mi otroci smo prav pridno molili k ljubemu Jezusu, prijatelju otrok.

Č. g. župnik so ustanovili za dekleta Marijino Društvo. Ganljivo je bilo videti dekleta ko so pred oltarjem dobile svetinjo Matere Božje in so postale Marijini otroci! Udeležile so se tudi procesije ob začetku 40 urne pobožnosti.

Prišli so tudi sosedni č. gospodje nas obiskat. Prvi večer so pridigal č. Father Jager od St. Vida, drugi večer č. g. Oman iz Newburgh, zadnji pa č. g. Slaje iz Collinwood, tudi č. g. Kebe iz McKeesport so bili pri nas. Za Veliko noč smo imeli Božji grob katerega smo radi gledali. Na Veliko noč pa smo zgodaj vstali ker že ob 4:30 je bilo Vstajenje. Pevci so lepo prepevali pri procesiji in sv. maši. Nismo bili nič zaspani saj smo vedeli da nas čaka doma žegen klobase jajca in drugo.

Na Veliko noč zvečer je Marijina Družba napravila veselico v korist naše cerkev Sv. Kristine.

To je vse kar jaz vem pa se še naj kedo drugi oglasi ki boljše zna. Mi ne lajkamo angleških pesmi v Ave Marija slovenske naj pišejo.

Lepo pozdravljeni! Vaša

Dorothy Koren.

Waukegan, Ill., Mar. 23, 1929.
841 Wadsworth Ave.

Častiti Gospod Urednik:

To je moje prvo pismo ki ga vam pišem. Jaz hodim v šolo Matere Božje in sem v šestem razredu. Moja učiteljica je Sr. Laurentia. Jaz sem 12 let stara. Jaz rada berem pismo ki otroci pišejo v Ave Maria. Mi dobimo Ave Maria od Mrs. Kirn. Moja mamica in tudi jaz beremo Ave Maria in bomo se naročili kmalu.

Zadnjo nedeljo smo končali devetdnevno v čast Male Cvetke Sv. Tereziji. Častiti gospod Podbregar iz Jolieta so pridigali lepo pridigo o Sv. Tereziji.

Mi gremo v cerkev vsaki dan in jaz grem k sv. Obhajilu vsako nedeljo. Jaz imam štiri sestre in dve od tistih so omožene. Imam samo enega brata. Vsi so starejši, jaz sem ta najmlajša. Ne bom vaz pozabila v večerne molitve in bom šla h Sv. Obhajilu kadar bom le mogla.

Prosm, odpustite mi, ko tako slabo pišem po slovensko; govorim fajn ampak pisati pa ne znam.

Vam voščim vesele Velikonočne praznike. Sprejmite lepi pozdrav od

Helen Grimšic.

My Dear Friend:—

Just a line to let you know that I still think of you many times, I hope that this finds you enjoying the very best of health.

I have been in very poor health for sometime and I have almost given up my hopes. A man with no friends, no one on the outside to help him secure the services of an able attorney, so that he can present his case is almost without hope of even getting out, if ever a man needs a friend it is while he is in prison. I have prayed and prayed and hoped to find a way out so that I could take my place in society. I have borne my Gethsemane, in that I have atoned for the past, and if the time

ever comes when I can get out, my friends will not find me wanting, I still hope to be the man I always wanted to be.

But having no friends, no one to look after my welfare in regards to a pardon it is almost out of the question. If anything is done for me, I sincerely promise to fulfill and repay all debts as the humble servant of those who helped me **and I mean every word I say** from the bottom of my heart. I have tried to live my life here not for from right, I hope and pray to do just that, when again I reach the outside world.

Dear friend, I have learned one great lesson, I have seen all of that borne all that I even am surrounded by all such anxieties, as I have been for the past (18) years do you wonder that I want out of it? a person who understands all this can readily see why one that has spent (18) years in an institution, wants to keep out of them in the future, or any other int where one is surrounded with such anxieties.

While my prison life has been unusually, I just flatter myself enough to say that I greatly aided in making it such, by obeying in observing all the rules, and to be sure one that has not this life to live can know nothing of the anxieties or the sometimes great wrongs are done, solely by misunderstandings and oftentimes through the envy and maliciousness of others.

We can only feel sorry for those who did wrong, knowing at the time, that in time it shall be meted, out to them even beyond what they meted out to the wrong one. All such erring's I could forgive, could not you?

God only know how that I regret that I ever made the error in my life that I did, but I assure you that I will not make such an error again, "To error is only human, but to forgive is Divine" and the Bible teaches us, "He that covereth his sins shall not prosper; but who confesseth and forsaketh them shall have mercy" Prov. (28:13).

And the great poet, Shakespeare say, "The quality of mercy is not stain'd; It is dropped as the gentle from the heaven above, upon the place beneath, it is twice blessed; I blessed him that giveth and him that taketh."

I will always be glad to hear from you, believe me, with kindest regards, I am

Yours very truly

Frank Maley,

Box A 7950, North Side Station, Pittsburgh, Pa.

Dear Father:

I have been reading the letters written in English by the girls and boys in the Ave Maria. I have enjoyed very much and I also enjoy the poems written by pupils. I am 10 years old and in the 6th grade in school. We just had our Easter vacation of ten days and are starting school again.

I will try to find time in May to write for you for your June Ave Maria.

Yours sincerely,

Rudolph Franek,

Box 386, Gilbert, Minn.

P. S. I hope this letter will not have a place in the waste basket.

2507 South 8th Street,

Sheboygan, Wisconsin.

Dear Rev. Father:

This is my first time I am writing to you. I go to SS. Cyril and Methodius School. I am in fourth grade, our sister's name is Pulharia, our leader's name is Father Cherne. On Easter we marched in schorch, it snowed on Easter morning.

Our sister gave us some candy and a Holy Picture, I did not eat candy during Lent. I am going to write a poem about Ave Maria.

AVE MARIA

We read the Ave Maria you see,
It is very nice book indeed,
We surely get it every month,
And look the first thing at the front,

We like the Ave Maria indeed,
We read it in the sun of heat,
It is a surprise to get this book,
We have to always take a look.

I like this beautiful book,
Then every month we take a look,
Then we shut the book you know,
And keep it nice to look like snow.

This book is very nice to see,
They always have to bring it to me,
I want this nice book you know,
That I would keep it just like snow.

Your's truly

Ludwig Zavrl.

1920 W. 22nd Street
Chicago, Ill., April 5, 1929.

Častiti gospod urednik:

Velikokrat sem že brala v "Ave Mariji" kako se otroci oglašajo in opisujejo razne stvari. Jaz hodim v šesti razred v šolo Sv. Štefana, ki se mi zelo dopade. Častita sestra so zelo dobri z menoj.

Tudi jaz sem se odločila, da napišem par vrstic v katerih Vam hočem opisati kako sem praznovala velikonočne praznike.

Velki teden sem večkrat obiskala cerkev. Božji grob je bil zelo lepo okrašen s cveticami in lučkami. Na veliko soboto zvečer smo imeli vstajenje. Oltarji so bili ogrnjeni v snežno bele lilije tako, da so se komaj kipi in tabernakelj iz njih videli. Sv. Rešnjo Telo v procesiji so spremljali mali dečki in deklice z vrtnicami v rokih. Najmanjše deklice iz prvega razreda so trosile rožice Jezusku na pot, ter ga med zvonjenjem in krasnim petjem, glasno pozdravljale.

Na veliko noč je bilo vreme sicer pusto, ker je celi dan deževalo, a v cerkvi je bilo nebeško lepo, da se mi je srce dvigalo navzgor kjer se glasi večni "Alleluja".

Popoldan so imela vsa društva fare Sv. Štefana zabavo v šoli. Slabo vreme je pripomoglo k najobilnejši vdeležbi. Predstavljalo so par šaljivih igrice. Tudi moj brat je igral. Ljudje so bili zelo veseli in se na večer zadovoljni vračali domov.

Za danes bom končala, morda se oglasm še drugič kaj.

S spoštovanjem

Justine Koporc.

Richwood, N. Y., April 5, 1929.

Dear Father:

Thank you so much for your letter inviting mother and myself to Lemont. I am not sure if we will be able to come for sure. I do not think I can get leave of absence from business till the middle of July.

We all had a very very happy Easter here. My sister Mollie, her husband, and the two kiddies spent the day with us.

We are having ideal spring weather here. It's so warm and sunny. I am glad to say we are all in perfect health with which to enjoy this weather.

This evening Our Lady of Lourdes Camp for girls which I attended this past summer is giving a reunion dance in their Auditorium on 142nd St. I will have a chance of meeting some of my camp pals of the past summer. The boys from camp Acadia which was about a half mile away will also be there. The camp was situated in Livingston Manor, Sullivan Co., N. Y. a very beautiful spot, high up in the mountains, an ideal place for a summer vacation.

Dr. Plese and my sister Frances wish to be remembered to you as also my mother and brother.

Will close, wishing you the Joys of the Easter Season, I am,

Marion Burgar.

ODGOVOR IN MALO GRAMATIKE.

Zopet sem dobil lepo število pisem. Celo ena protestantovska deklica se je oglasila. Je prijateljica slovenske deklice, ki jo uči moliti Oče naš in Češčeno Marijo. Tudi je bila že parkrat v katoliški cerkvi, kakor sama piše. Molite zanjo, otroci, da bi našla pot v našo sv. Cerkev! (Malo sem hud, ker se letos Joliet in Sheboygan tako redko oglašata.)

Zadnjič, v marčevi številki, smo se pomudili pri osebnih zaimkih. Poleg teh zaimkov imamo še svojilne, kazalne, vprašalne (in relativne) ter nedoločne zaimke.

Svojilni zaimki (Possessive Pronouns) so: moj (my, mine), tvoj (thy, thine), njegov (his), njen (her, hers), njegov (its); najin (our, ours two), vajin (your, yours two), njun (their, theirs two); naš (our, ours), vaš (your, yours), njihov (their, theirs). Ti zaimki imajo vse tri spole in se deklinirajo. Za vse tri osebe rabimo tudi povratni zaimek svoj, svoja, svoje, ki je nekaj posebnega v slovenskem jeziku. Kakor na druge reči, tako vas bodo gotovo tudi na to posebnost radi opozorili vaši starši ali pa čč. sestre v šoli.

Kazalni zaimki (Demonstrative Pronouns): 1. ta — moški in ženski spol, to — srednji spol (this); ti, te ta (these). 2. oni (tisti), ona, ono (that); oni, one, ona (these). Tudi te zaimke dekliniramo.

Miss Albina J. Wahčič.

Vprašalni oz. relativni zaimki (Interogative & Relative Pronouns): kdo, kdor (who, whoever); kaj, kar (what, whatever); kateri, katera, katero (which). Kdo, -r in kaj, -r imajo posebne deklinacije. Ker z vprašalnima zaimkoma kdo oz. kaj izprašujemo po sklonih živih oz. neživih stvari, zato naj tukaj sledi deklinacija teh dveh zaimkov: 1. kdo ali kaj, 2. koga ali česa, 3. komu ali čemu, 4. koga ali kaj, 5. pri kom ali pri čem, 6. s kom ali s čim.

Nedoločni zaimki (Indefinite Pronouns): neki (some), vsak (every, each), obadva (both), mnogo (much) ...

* * *

Sledijo podatki iz življenja naše vrle sotrudnice Miss A. J. Wahčič, ki je bila rojena v Clevelandu. Po podatke sem sam pisal. — **Urednik A. M.**

PODATKI IZ MOJEGA ŽIVLJENJA.

Albina J. Wahcic.

Rojena sem bila 13. februarja 1909 in sem edinka svojih starišev Mr. in Mrs. Jacob Wahčič. Pri sv. krstu 20. i. m. sem prejela ime Albina Josephine. Ko sem bila pet let stara, sem začela hoditi v šolo. V šolo sv. Vida sem hodila prva dva razreda, potem pa v šolo sv. Frančiška in tam sem dokončala osmi razred 18. junija 1922, ko sem bila trinajst let stara. Prvo sv. obhajilo sem prejela 7. maja 1916. Drugo jesen sem bila pri sv. birmi. Že ko sem bila sedem let stara, sem se začela učiti glasovirja pri Notre Dame sestrah.

Potem sem obiskovala Notre Dame višjo šolo. Tukaj sem se učila navadne akademične predmete. Ker me je zelo zanimalo učenje, sem zmirom kakšen predmet več vzela, kakor je bilo pač potrebno. Tudi vsake počitnice sem se kaj učila; enkrat sem v počitnicah izgotovila za celo leto francoščine, drugo leto pa stenografiranje in typewriting. Višjo šolo sem izgotovila v treh letih namesto v štirih, ker sem bila pripravljena za delo četrtega leta poprej ko druge. Graduiral sem 16. junija v svetem letu 1925, ko sem bila 16 let stara.

V septembru istega leta sem se vpisala v Notre Dame College. Ker sem se že vsa ta leta učila na glasovir in me je zelo zanimalo, sem nadaljevala z glasbo. Izven šolskih predmetov sem izvrševala tudi Art Progressive Music Course od Art Publication Society v St. Louisu in leta 1927 sem dobila Teacher's Certificate po izvršitvi dolge preizkušnje, v kateri sem imela 95 odstotkov.

Naučila sem se igrati na štiri instrumente: glasovir, violino, cornet in trombone. Glasovir mi je seveda najljubši in v tistem upam ometniško napredovati. Učila sem se tudi Harmony, Musical Composition, Ear-training, History of Music, Counterpoint, Conducting, Orchestration, Voice in tako dalje. Izven glasbe sem se tudi učila Latin, Greek, History, English, Journalism, Philosophy in Religion. Vzela sem tudi predmete v Education, tako da bom lahko dobila State Certificate, da morem potem učiti v višji šoli. Po izvršitvi štirih let v College bom v maju dala Piano Recital in v juniju tega leta pri dvajsetih letih svoje starosti dobim diplomu in postanem Bachelor of Music.

Ker sem se zmirom prav rada učila in se zanimala za šolo, sem dobila visoke procenete v vseh letih. Da mi je učenje lahko šlo, se imam Bogu zahvaliti za darove. Na svoj rekord sem ponosna, ker sem si ga s pridnostjo pridobila.

A UNIQUE LAW-SUIT.

From A. Verbal Account by **J. Chesnik.**
Translated From the Slovenian by **Albina J. Wahcic**

(Continued)

EVEN days later, Ogrin betook himself to Ljubljana to his son, the attorney-at-law. Dr. Ivan Ogrin was astonished to see his father suddenly before him. Prior to this he had always written before visiting him. He invited his father to sit down on the couch, then adjusted his gold pince-nez and smoothed his long black beard.

"Has anything happened, father?"

"Happened, happened. Just you listen to me!"

Ogrin crossed his arms over his broad chest and looked confidently at his son who sat on a chair opposite gazing around with startled eyes.

"You have everything well arranged here, Ivan. And you are a bit stouter. Formerly you used to be as skinny as a spider."

"Let that be! What has happened, father?"

"You are a very learned attorney."

"Granted. But tell me what in the world has happened."

"Listen to me and do not be so impatient! I hardly start and you interrupt. Well, you are a learned attorney, as I said before, and understand legal procedure. I've come to see you about a law-suit. Exactly one week from yesterday farmer Zheja came to my inn. Probably you know him?"

"Of course, I do. Big miser, known far and wide."

The son was relieved.

"He eats, and drinks, and walks out. He just disappeared as if the earth had swallowed him; I went into the mill for a few minutes, when I returned he was gone. I sent him a bill, but received no answer. Think of it, he ate three fried eggs and a piece of white bread and drank a quarter of a litre wine. I threatened him with the law, but it did not stir him. So here I am."

His son smiled.

"It's impossible to make up a case over such a trifle."

"What, impossible!? And just when I want to mix it up or him so that he won't forget in a hurry. The lunch was worth thirty-three farthings! Think, maybe you will be able to do something?"

Dr. Ivan Ogrin arose and thoughtfully walked around the room a few times.

"I have it," he finally turned to his father. "Chicks are hatched from the eggs, and grow into hens, these lay more eggs which in turn become chicks, and so on. In this way, those three eggs

which Zheja ate could have been a great profit to you."

"I suffer losses, big losses. You can place a law-suit now, Ivan."

"That I can. Now let us see for how much to sue him."

After much figuring the lawyer decided upon two hundred fifty florins and the father was satisfied.

"Tomorrow is Wednesday and the day for placing a case. Write out a statement and I'll bring it to the county court house. Won't Zheja stare when he finds out?"

"Everything will be finished by noon. Dine with me today, father."

They talked of home conditions as well as world politics until Dr. Ivan left for his office.

(To be continued)

IN THE REALM OF BOOKS

By **Albina J. Wahcic**

O'Donnell, Peadar: "The Way It Was With Them" (1928)

G. P. Putnam's Sons, N. Y. The Knickerbocker Press.
"The Way It Was With Them" would be worth reading merely as a description of the lives of the poor on a wild, barren and beautiful coast, on which two bucketfuls of winkles may be a considerable addition to the wealth of the home. It is also a piece of heroic literature, however, and as we read it we positively rejoice in the heroism of human beings who can force a living from the rocks and live in charity with one another among the uncharitable stones. And, besides the daily heroism of toil and endurance, we have two supremely heroic figures in Mary Doogan and her son Charlie."

"I do not wish to over-praise 'The Way It Was With Them', but I feel sure that among the nivels of the seasons it will stand out as one of the few in which the author has created characters that convince us of their reality, in a setting that seems to be a part at once of the geography of the earth and of the world of the imagination." . . . Robert Lynd.

Childees, James Saxon: "Hilltop in the Rain" (1928)

D. Appleton and Co. N. Y.

"A penetrating, ironic picture of a small Southern college and the story of a young man's ambitions." A young author, after publishing one book 'The Purple Lily', is handicapped and prevented from writing another because of financial conditions. For a time, he follows the path of least resistance, and gives up writing for the sake of a salary. In the end, however, his life work, which is writing, gains the upper hand.

Green, Paul: "Wide Fields" (1928)

Robert M. McBride and Co., N. Y.

"Thirteen short stories of life among the tenant farmers of the North Carolina cotton belt, the keynote of which is a saying of their secular saint, the village doctor: 'Poverty and ignorance, gentlemen, they are the great terrors.' Mr. Green is best known for his plays of negro life."

Dimnet, Abe: The Art of Thinking.

The title of this very recent book may sound tremendously philosophical to you, but in reality it is not. Although it is not a work of fiction you will find much pleasure and benefit in reading it. The English, though written by a Frenchman, is perfect. Abbe Dimnet stresses the fact that in this age, the art of thinking is sadly neglected and in view of this fact the ability to think should be cultivated by everyone. He further states that thinking is an art which can be learned by anyone who wills to learn.

K. H. — M. B. H.: "100 Riddles and 101 Things to Do" (1928) (Gathered from every conceivable source, and including many that are entirely new.) Grosset and Dunlap Publishers, New York.

When your friends pay you a visit, or you invite them to your home for a sociable evening, you will naturally not give them a book and say "Now let us spend an entertaining evening

together. Read this latest book. I have one too." I am sure your friends would say, "Well, did you ever? I certainly enjoy reading books, especially the recent ones, but I can do that at home." "100 Riddles and 101 Things to Do" is full at suggestions for entertainment. Read in and see if you do not think it will amply supply you with amusement and pastime for your next party and many parties after that.

VSEBINA MAJNIŠKE ŠTEVILKE:

Majniški kraljici (pesem)	str. 129
Marija, milosti polna	str. 129
Mesečni pridigar (pet pridig)	str. 131-133
Razno	str. 133-134
Črtica o Karmelu	str. 134
Za može, za žene in za druge:	
Katica štirikrat na obisku (I.)	str. 135-136
Samo dva meseca še	str. 137
Pozabljen amulet (V.)	str. 138-140
O katoliški akciji	str. 140-141
Slavite Marijo, Kraljici majnika in Mariji (pesmi)	str. 141
Z grička Assisi	str. 142-143
Policija (povest)	str. 143

Moja mati	str. 144
Modroslovec in otrok	str. 144-145
Pismo prevzv. ljubljanskega vladike	str. 145
Laktancij o rim. preganjavih	str. 145
Glasovi od Marije Pom. (petletnica)	str. 146-152
Iz našega ofisa	str. 153

Naši mladini:

Slovene literature (III.)	p. 153-154
Pisma	p. 154-156
Odgovor in malo gramatike	p. 156-157
Podatki iz mojega življenja	p. 157
A unique law-suit (continued)	p. 158
In the realm of books	p. 158-159

Vseslovenski katoliški shod v Ameriki.

Pokrovitelj: NJ. EMINENCA GEORGE KARDINAL MUN-DELEIN, D. D., naškof čicaški.

Vrhovni predsednik: REV. J. J. OMAN, 3547 E. 80th Stret, Cleveland, Ohio.

Častni predsedniki: RT. REV. A. OGULIN, Msgr., RT. REV. M. BILBAN, Msgr., VERY REV. B. SNOJ, O.F.M., kom., VERY REV. M. ŠAVS, dekan, VERY REV. J. E. SCHIFFRER, dekan, VERY REV. A. MIKŠ, dekan. Med častne predsednike so všteti tudi vsi bivši duhovni vodje K.S.K.J. in D. S. D.

Aktivni predsednik: ANTON GRDINA, 1053 E. 52nd Street, Cleveland, Ohio.

Podpredsedniki: REV. KAZIMIR CVERČKO, O.C.M., REV. ANZELM MURN, O.F.M., REV. JOSIP ŠKUR, MRS. MARY GLAVAN in MRS. ANTONIA STRUNA, namestnica.

Tajnik: REV. SALEZIJ GLAVNIK, O.F.M., Box 443, Lemont, Ill.

Blagajnik: LEO MLADIČ, 1941 W. 22nd St., Chicago, Ill.
V širši centralni odbor spadajo vsi slovenski duhovniki v Ameriki, katoliški uredniki, Josip Zalar, tajnik K.S.K.J. in Geo. Stonich, predsednik D.S.D.

Izvrševalni odbor: VERY REV. B. SNOJ, O.F.M., REV. ANZELM MURN, O.F.M., REV. SALEZIJ GLAVNIK, O.F.M., JOHN JERIC, LEO MLADIČ, LEO JURJOVEC in drugi načelniki centralnih odsekov.

Prosvetni odsek: VERY REV. B. SNOJ, O.F.M., REV. V. ŠOLAR, O.S.B., REV. CIRIL ZUPAN, O.S.B., REV. J. M. TRUNK, REV. P. PODBREGAR, in trije uredniki katoliških listov.

Finančni odsek: MR. JOHN GOTTLIEB, načelnik; MR. OPEKA, MR. JNO DEČMAN, REV. ANZELM MURN, MR. MICHAEL ŽELEZNIKAR, MR. SCHIFFRER. Član

tega odseka je tudi MR. LEO MLADICH, za pisma v prilog financiranja pa skrbi MR. JOHN JERIC.

Prometni odsek: MR. LEO JURJOVEC, načelnik; MR. J. ZALAR, MR. FRANK GOSPODARICH, MR. JOE PERKO, MR. M. OMERZEL, MR. KOSMACH, MR. STEVE HORVATH.

Stanovanjski odsek: MR. JACOB ŠEGA, načelnik; MR. FERK iz Lemonta, MR. POLJAK iz Summita, MR. FRANK BANICH, MR. LOUIS ŽELEZNIKAR, MR. J. ŽEFRAJ, JR. in MR. SILVESTER HRASTAR.

Dekoracijski odsek: REV. BLANKO KAVČIČ, načelnik; MR. JOHN GOTTLIEB, MR. JOHN JERIC, FATHER SALEZIJ in MR. GRMEK.

Manifestacijski odsek: REV. JOHN FERLIN, načelnik; REV. F. AŽBE, REV. F. ŠALOVEN, REV. PAVEL PODBREGAR, REV. KERUBIN BEGELJ.

Mladinski odsek: MR. J. ZALAR, načelnik; REV. M. BUTALA, REV. A. BOMBACH, REV. LEO in REV. PASKAL; za clevelandskega Orla REV. M. JAGER in MR. LEO KUSHLAN.

Odsek za Jednoto: MR. ANTON GRDINA, REV. KAZIMIR CVERČKO in MR. J. ZALAR.

Vseslovenski katoliški shod se vrši v dnevih: 6., 7. in 8. julija letos 1929.

Organizacije, društva, rojaki in rojakinje pripravite se za ta shod. Takega še ni bilo med nami ameriškimi Slovenci. Vabite svoje prijatelje in agitirajte vsepovsod za čim večjo udeležbo!

VSAJ DO 15. MAJA naj v vsaki naselbini izvolijo delovni odbor, ki bo potom svojega tajnika v stalni zvezi s centralnim tajnikom.

Za vsa pojasnila in podrobnosti se obrnite na tajnika shoda: Rev. Salezij Glavnik, O.F.M., Box 443, Lemont, Ill.

FARMA NA PRODAJ.

Vsled starosti ne moreva več obdelovati farme, ki ima najlepšo lego v državi Wisconsin. Najbližje mesto je Greenwood. Farma je oddaljena od šole en četrť milje, od župne slov. cerkve in od postaje pa dve milji. Obsega 120 akrov in sicer 70 akrov zemlje za obdelovanje, 30 akrov pašnika, dvajset akrov gozda, iz katerega se lahko še izseka za \$3,000 lesa.

Farma je priporočljiva posebno še vsled tega, ker je do mlekarne samo nekaj korakov, kamor se redno prodaja mleko, katero prinaša najlepše dohodke. Redi se od 40-60 molznih krav. Proda se z vso živino in poljskim orodjem, ali pa brez istega.

Nadaljna pojasnila daje

MR. JOSEPH JORDAN,

R. 1, Willard, Wisconsin.

Pozor mladeniči!

Brez dvoma je med našimi slovenskimi mladeniči v Ameriki mnogo takih, ki sicer ne čutijo v sebi poklica za duhovski stan, pač pa imajo srčno željo iti v samostan, da bi lažje zveličali svojo dušo. Taki bi našli v našem komisarijatu, ki se vedno bolj širi, tisto mirno življenje, po katerem hrepeni njih srce. Kot samostanski bratje bi lahko silno veliko storili za čast božjo in zveličanje ljudi tako s svojim delom kot zlasti še z molitvijo.

Da postane mladenič samostanski brat, se zahteva samo trdna volja služiti Bogu po našem vodilu ter telesna sposobnost, da more izvrševati opravila v redovnem stanu. Zlasti so dobrodošli mladeniči, ki so izučeni v kakemkoli rokodelstvu. Novodošli so šest mesecev kandidati. V tem času imajo dosti prilike, da spoznajo svoj poklic, ker vidijo od blizu redovno življenje. Če jim ne ugaja, lahko zapuste samostan; ako se pa odločijo ostati, potem dobe redovno obleko in so sprejeti v naš red, ki ima že nad devetnajst tisoč redovnikov.

Mladenič, zakaj ne bi poskusil tudi ti?

Za nadaljna pojasnila piši predstojniku na ta-le naslov:

**VERY REV. COMMISSARY PROVINCIAL,
LEMONT, ILLINOIS.**

Naznanjamo vsem rojakom, da bomo **prostovoljno kampanjo** za naš list zaključili s tem Marijinim mesecem. Kdor le more, naj nam pridobi še ta mesec **vsaj enega novega naročnika**. Prav lepo se priporočamo.

* * *

Ob tej priliki prosimo rojake v New Yorški državi in v Connecticut, naj gredo na roko našemu zastopniku Mr. Franku Ulčarju. Veliko se trudi za naš list. Podpirajte ga torej pri njegovem težavnem poslu!

* * *

Ta mesec se vršijo šmarnične pobožnosti in rojaki se jih gotovo z veseljem udeležujejo, kjerkoli morejo. Če hočete v teh lepih dnevih slišati lep slovenski šmarnični govor in če hočete kar na domu imeti slovenske litanije, naročite tozadevno ploščo A. M.!

Društvom se priporoča v naklonjenost

Edward W. Wold

PORTER STREET, LEMONT, ILL.

Phone: 52-J.

Imam v zalogi SLADOLED (Ice cream),
RAZNOVRSTNO SODO IN DRUGE BREZ-
ALKOHOLNE PIJAČE.

— Pri meni dobite vsak čas tudi led. —

Vsa naročila pripeljemo na zaželeno mesto.